

Z obsahu:

Jubileum sportovců

Jana Pavel II.
29. října 2000
na olympijském
stádionu v Římě
– strana 2 –

Strhující příklad života

Matky Terezy
– strana 4 –

Deset let v Kalkatě

Andy Wimmer
– strana 6 –

**Něco krásného
pro Boha**

– strana 7 –

Vyzařovat Boží lásku

– strana 7 –

**Požehnání, nebo
ohrožení?**

Odcizující »výchova«
prostřednictvím
televize
– strana 8 –

Nejsmutnější bilance

»Ovoce« beatové
a rockové »hudby«
– strana 9 –

**K dnešnímu
stavu liturgie**

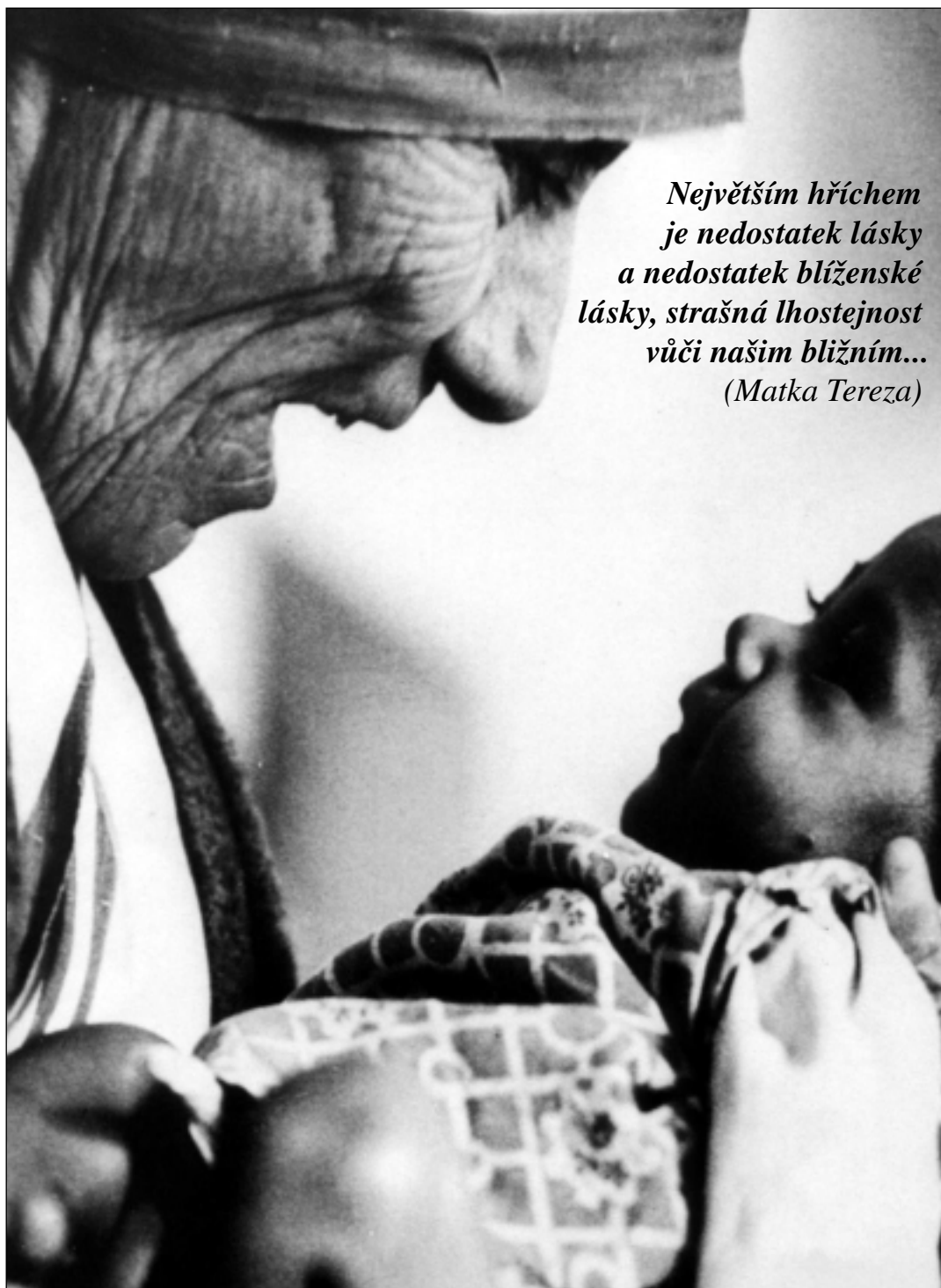
Kardinál Josef Ratzinger
– strana 11 –

**»Celosvětové setkání
náboženských vůdců«**

v New Yorku
– strana 13 –

**Kongres
církveních hnutí**

– strana 14 –

*Největším hříchem
je nedostatek lásky
a nedostatek bliženské
lásky, strašná lhostejnost
vůči našim bližním...
(Matka Tereza)*

Jubileum sportovců

29. října se na římském olympijském stadiónu shromáždilo 80 000 sportovců z celého světa, aby spolu se Svatým otcem oslavili své Jubileum. Byl mezi nimi i předseda Mezinárodního olympijského výboru Juan Antonio Saramanch a předseda Italského olympijského výboru Giovanni Petrucci. V homilii řekl Svatý otec mezi jiným:

V této bohoslužbě se spojuje svět sportu jako veliký sbor, aby vyjádřil skrze modlitbu, zpěv, hru a pohyb chválu a díky Pánu. Je to vhodná příležitost vyjádřit Bohu díky za dar sportu, ve kterém člověk cvičí své tělo, svou inteligenci, vůli a poznává v těchto schopnostech další dary Stvořitele.

Praktikování sportu má velký praktický význam, protože podporuje mládež, aby si uvědomila důležité hodnoty, jako je loajálnost, vytrvalost, přátelství, soudržnost,

Hvězda italské kopané Roberto Baggio u Svatého otce

solidarita. Právě to je důvod, proč se v poslední době sport tak rozvinul jako typický příznak modernosti, jako »znamení času« schopné vyjadřovat nové potřeby a nová očekávání lidstva. Sport se rozšířil do všech úhlů světa a překonává rozdílnosti v kultuře a v národnostech.

Jelikož tato činnost objala celou naši planetu, mají sportovci ve světě velkou odpovědnost. Jsou povoláni, aby ze sportu udělali příležitost k setkávání a k dialogu bez ohledu na bariéru jazyka, rasy, kultury. Sport může znamenat významný mírový přínos pro národy a přispět k tomu, aby se ve světě upevnila nová civilizace lásky.

Velké jubileum roku 2000 zve všechny a jednoho každého, aby vážně vykročil na cestu zamyšlení a obrácení. Může se svět sportu vyhnout tomuto prozřetelnostnímu duchovnímu dynamismu? Nikoliv! Právě důležitost, jaké sport požívá, zve všechny, kdo se na něm podílejí, aby využili této příležitosti ke zpytování svědomí. Je důležité odhalovat a podporovat všechny

pozitivní aspekty sportu, ale je třeba také odstranit různé nedovolené situace, do jakých sport může upadnout.

Výchovné a duchovní potence sportu musí sjednotit věřící a lidi dobré vůle a ty, kteří jsou rozhodnuti zabránit všem deviantním aspektům, které by se ve sportu mohly vyskytnout a udělat tak z něho fenomén, který je v protikladu k plnému rozvoji osoby a životní radosti. Je třeba vynaložit všechnu péči, aby lidské tělo bylo uchráněno každého útoku na jeho integritu, každého zneužití, každé modloslužby.

Musíme být ochotni požádat o odpuštění za všechno, čeho se sport dopustil a co je v rozporu s úkoly, které přijal v minulém jubileu. To bude zakotveno v »Manifestu sportu«, který bude za chvíli představen. Kéž tato prověrka nabídne všem – vedoucím, technikům, atletům příležitost k novému tvůrčímu a podněcujícímu úsilí, aby sport odpovídal požadavkům naší doby, aniž by se v něčem zvrhl. (...)

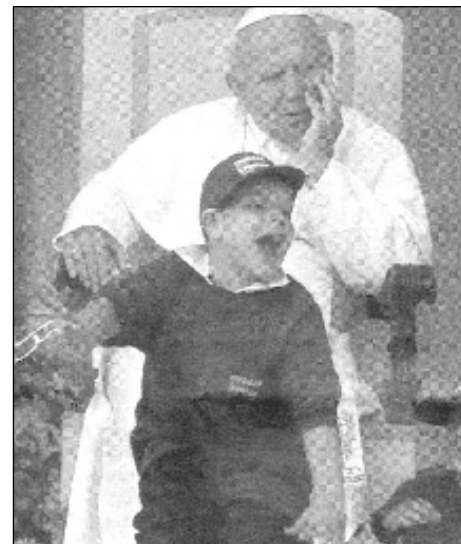
V minulé olympiádě v Sydney jsme obdivovali výkony velkých atletů, kteří těmto výsledkům zasvětili po celé roky každý den. Taková je logika sportu, zvláště olympijského. A to je také logika života: bez obětí není možno dosáhnout důležitých výsledků, ani autentické satisfakce. (...)

Synu Davidův, smiluj se nade mnou! (Mk 10,47) Kriste, obracíme svůj zrak k Tobě, který jsi za každého člověka obětoval plnost

života. Pane, Ty uzdravuješ a posiluješ toho, kdo v Tebe důvěruje a přijímá Tvou vůli. Dnes se v rámci Velkého jubilea roku 2000 shromáždili sportovci z celého světa, aby především obnovili svou víru v Tebe, jediného Spasitele člověka.

I ten, kdo je jako atlet plný síly, uznává, že bez Tebe, Kriste, je vnitřně slepý, neschopný poznat plnou pravdu, pochopit

Při fotbalovém utkání Itálie – Svět

hluboký smysl života, zvláště tváří v tvář temnotám zla a smrti. I ten největší borec se tváří v tvář základním otázkám života cítí bezbranný a potřebuje světlo, aby zvítězil v náročných úkolech, k jejichž zvládnutí je člověk povolán.

Pane Ježíši Kriste, pomáhej těmto atletům, aby byli Tvými přáteli a svědky Tvé lásky. Pomáhej jim, aby do osobní askeze vkládali stejné úsilí jako do sportu; pomáhej jim uskutečnit harmonickou souhru jednoty těla a duše. Kéž jsou pro ty, kteří je obdivují, působivými vzory k následování. Pomáhej jim, aby byli atleti ducha a obdrželi nehynoucí odměnu: věnec, který nevadne a trvá navěky. Amen.

L'Osservatore Romano 30. 10. 2000

Překlad -lš-

Den pravdy

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Shromáždí své vyvolené od čtyř úhlů světa

Církevní rok je milostiplným darem, který ti poskytuje příležitost doprovázet Pána každoročně krok za krokem na jeho cestě, kterou podstoupil pro tvoji spásu. Tento rok se již opět schyluje ke svému konci a nabádá tě tak, abys i ty pamatoval na poslední věci. Vyhraď si proto dnes více času než jindy pro své setkání s Ježíšem. Pročti si v usebranosti 13. kapitola Markova evangelia. Je to velká eschatologická řeč božského Spasitele. To, co je obsaženo v dalších čteních, jen dokresluje jeho nejzávažnější proroctví. Vypros si nejdříve vnímavé srdce a také dar věrnosti, neboť jen ten, *kdo vytrvá až do konce, ten bude spasen*⁽¹⁾.

Pán hovoří varovně a s bolestí nejdříve o budoucí zkáze slavného a vznešeného města Jeruzaléma. To místo, které si sám Hospodin zamiloval a vybral na Siónu, neujde nakonec trestu, protože *nepoznalo čas svého navštívení*⁽²⁾. Kolikrát chtěl Spasitel shromáždit jeho děti, jako kvočna shromažďuje kuřátka, ale ono *nechtělo*⁽³⁾. Z toho poznáváš, čeho se máš nejvíce obávat: že zahleděn do sebe odmítneš opakované Boží pozvání a tvůj *dům ti bude zanechán pustý*⁽⁴⁾.

Pán mluví nejdříve o tragickém osudu svého města také proto, aby včas varoval své věrné, a dává jim doporučení, co si počít, až *uzří tu hanebnou zkázu*. Říká jim dokonce, jak je tato doba blízko: stane se to ještě za života tohoto pokolení. Ale především nepřehlédni jeho doporučení, že i když je zkáza neodvratná, stále je možno modlitbou odvrátit alespoň to nejhorší⁽⁵⁾.

S obrazem záhuby svého vyvoleného města však spojuje Pán jiný obraz: apokalyptickou vizi posledních dnů tohoto světa. Bude to veliký a bolestný přerod časného do věčnosti: *Budou to dny takového soužení, jakého dosud nebylo*⁽⁶⁾. Ale musí to být, aby všechno tvorstvo bylo očištěno pro slavný návrat Syna člověka. Ježíš Kristus *přijde v oblacích s velikou mocí*. To bude den, kdy se před ním definitivně *musí sklonit každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí vyznat, že Ježíš Kristus je Pán*⁽⁷⁾. Jeho mocí bude jeho kříž a slávou jeho rány, neklamná pečeť jediného Spasitele. Čím se pak před ním vykážou všichni ti *nepraví mesiáši, falešní proroci*, kteří se vyrojí v takovém počtu, že se bude zdát, jako by nastal jejich čas? Snad tím, že *budou činit zázraky*?⁽⁸⁾ Syn člověka se ovšem nyní neprokazuje svými zázraky, ale svými oslavenými ranami a křížem. On sám *podal za*

hříchy jednu jedinou oběť, jen Kristus má proto *právo zaujmout místo po Boží pravici*.

To, že si falešní proroci troufají hlásat, kdy nastane tento den, není dokladem jejich věrohodnosti, ale právě naopak, usvědčuje je to z prolhanosti. Neboť na rozdíl od zkázy Jeruzaléma zůstane den slavného příchodu Páně až do konce zahalen tajemstvím. *O tomto dni ví jenom Otec*. Přijde jako zloděj v noci, kdy to nejméně čekáme⁽⁹⁾. Ty sám však nemáš zapotřebí, abys znal tento den, ale abys patřil mezi *vyvolené*. Ti Kristovi věrní, kteří jsou *zapsáni v knize*, ani uprostřed ohavného zpustošení a útoků zběsilých nepřátel se nemají čeho obávat. *Povstane Michael, velký kníže, který ochrání syny Božího lidu*. Slavný příchod Syna člověka bude i jejich velkým dnem. Konec časů znamená také konec všech nepravostí, nespravedlností, přetvářky a lži. Kdybys byl kamkoliv odstrčený, pohrdaný, Pán o tobě ví. V slavný den svého návratu pro tebe pošle své anděly, aby tě vyhledali a přivedli, protože to je čas, kdy se *zbožní budou skví jako zář oblohy*. Budou shromážděni před Beránkův trůn, aby se jim konečně dostalo satisfakce. Stanou se svědky toho, jak všichni ti mocní, pyšní a oslavovaní spolu se svými falešnými mesiáši a nepravými proroky, přísluhovači Božího Protivníka, který jim propůjčoval moc činit zázraky, budou tvému Pánu *položeni k nohám jako podnož*.

Měj proto stále před očima tento veliký den konečné pravdy, kdy *nezůstane skryto nic, co by nebylo odhaleno*⁽¹⁰⁾. Je to den konečného třídění pšenice a plevele, které spolu rostly až do žn⁽¹¹⁾. To je den, kdy ratolesti, které nenesly ovoce, budou *shromážděny ke spálení*⁽¹²⁾. Neboť všichni se probudí, ale ne všechny čeká stejná věčnost: pro jedny to bude *věčný život a pro druhé potupa a hanba navěky*. V každém, kdo ti namlouvá něco jiného, poznáváš neklamně falešného proroka. Drž se raději těch, kteří jsou věrní Pánu a které poznáš podle toho, jak se mu podobají: jako ON *přinášejí v oběť sami sebe*⁽¹³⁾. Podle nich se spoj s božským Veleknězem, neboť i tobě nabízí, abys svou oběť *přivedl mnohé ke spravedlnosti* a aby ti pak mohl v onen poslední den dát, že *budeš zářit jako hvězda na věčné časy*. Jen Pána *měj stále na zřeteli a nezakolísáš, vždyť je ti po pravici*.

Můj Pane, ochraň mě, k tobě se utíkám. Ty jsi mým dědičným podílem, ukazuješ mi cestu k životu. Jen u tebe je hojná radost a věčná slast⁽¹⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mk 13,13; ⁽²⁾ Lk 19,44; ⁽³⁾ Lk 13,35; ⁽⁴⁾ tamt.;

⁽⁵⁾ Mk 13,18; ⁽⁶⁾ tamt. 19; ⁽⁷⁾ Fil 2,11; ⁽⁸⁾ tamt. 22n;

⁽⁹⁾ srov. Mt 24,51; ⁽¹⁰⁾ Mt 10,26; ⁽¹¹⁾ srov. Mt 24,30;

⁽¹²⁾ tamt. ⁽¹³⁾ srov. Řím 12,1 ⁽¹⁴⁾ resp. Žalm 16.

Liturgická čtení

1. čtení – Dan 12,1–3

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize. Probudí se mnozí z těch, kteří spí v prachu země, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky. Kteří byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

1. čtení – Žid 10,11–14.18

Každý (jiný) kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak Kristus podal za hříchy jednu jedinou oběť a pak se navždycky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnož. Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti jednou provždy ty, které posvětil. Kde však je odpuštění hříchů, není už třeba oběti za hřích.

Evangelium – Mk 13,24–32

Ježíš řekl svým učedníkům:

„V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje.

A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe.

Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mízou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi.

Amen, pravím vám, toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pominou, ale má slova nepomnou. O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani anděl v nebi, ani Syn, jenom Otec.“

Strhující příklad života Matky Terezy

Až staneme tváří v tvář věčnému Soudci, budeme se zodpovídat především z toho, jak jsme naplnili ve svém životě lásku, neboť právě v tomto ohledu se můžeme Bohu nejvíce připodobnit. »Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.« (1 Jan 4,19) Nejvýmluvnějším a strhujícím příkladem této lásky v praxi je v naší době matka Tereza. Její obdivuhodně prostá, ale krajně důsledná spiritualita z ní činí velkou prorokyni dvacátého století, jejíž příklad znamená důraznou výzvu pro Církev i svět.

Svědectví

V roce 1993 jsem cestovala se svými rodiči do Indie. Bylo mi tehdy devět let. Přesto si velmi dobře vzpomínám na jeden zážitek, jako by to bylo před několika dny. Navštívili jsme v Kalkatě dům pro umírající, který založila matka Tereza, aby umožnila důstojnou smrt těm, kteří umírali mezi odpadky na ulicích. Vzpomínám si, jak šťastným dojmem působili tito lidé i uprostřed svého utrpení, že alespoň v posledních okamžicích svého života mohli zakusit lásku.

V tomto domě pro umírající pracoval přítel naší rodiny, který nám popsal cestu k mateřinci misionářek bliženské lásky. Když jsme tam přišli, modlili jsme se se sestrami a mnoha turisty různec. Tu jsem spatřila v koutě místnosti starší sestru hluboce ponořenou do modlitby. Byla to matka Tereza. Po růženci »vypravily« sestry turisty zadním vchodem kaple ven, zatímco matka Tereza chtěla jít

jinými dveřmi. Tu však spatřila moji mladší sestru, které bylo tehdy 5 let a svými v Indii neobvyklými světlými vlasy stále budila pozornost. Matka Tereza jí láskyplně požehnala a my jsme s ní mohli ještě krátce promluvit. Byla tak přívětivá, tak naplněná silným vnitřním mírem. Vyzařovalo z ní velmi mnoho lásky. Silně to na mě zapůsobilo a já jsem cítila, jak velice se tento pokoj a tato láska rozšířily v naší rodině.

Daniela

Obrácení

Jednoho dne přišel do našeho hospice pro umírající v Kalkatě jeden muž. Byl ateista. Několik minut předtím sem přinesli jiného muže, kterého našli na ulici. Pravděpodobně jej našli v nějaké kloace nebo na hromadě odpadků, protože byl plný červů. Jedna sestra se ho ujala a pilně se starala, aby ho ošetřila, aniž si byla vědoma, že ji někdo pozoruje, jak se nemocného dotýká, jak se na něho dívá, jak

s ním laskavě zachází. Byla jsem u toho zcela náhodou. Ateista stál a pozoroval sestru pozorně, plný údivu. Pak se obrátil ke mně a řekl: »Když jsem sem vstoupil, nevěřil jsem v Boha. Ale tady jsem uviděl v praxi Boží lásku. Viděl jsem ji skrze ruce této sestry, skrze její úsměv, její něžnost, s jakou zacházela s tímto nemocným. Sestro, nyní již věřím v Boha.«

N.N.

Moc radosti

**Budme v radosti! Musíme vyzařovat radost!
Z myšlenek matky Terezy**

Radost je síla.

Jestliže srdce hoří láskou, je radost jejím normálním důsledkem. Radost je modlitba, radost je síla, je to jako síť z lásky, která z nás činí rybáře lidí pro Boží království. Radost je síla; chudí následovali Ježíše, protože v něm byla síla, která z něho vycházela.

Nemůžeme nikdy změřit, kolik dobrého udělá někdo jen svým jednoduchým úsměvem, krátkou návštěvou, jedním dopisem nebo úctou prokázanou některé osobě.

Láska začíná u nás doma. Udělejme ze svého domova přístav pokoje, radosti a lásky pozorností prokazovanou druhým, naší rodině a našim bližním kolem nás. Chceme-li skutečně mír ve světě, musíme prožívat lásku nejdříve v našich rodinách. Nemějme obavy milovat zde, až to bude bolet, a když k nám přijde utrpení, pozdravme je úsměvem.

Největším hříchem je nedostatek lásky a nedostatek bliženské lásky, strašná lhostejnost vůči našim bližním. Láska se musí nejdříve obrátit k bližním, aby byla pravá.

Se smutnou tváří nemůžeme potkávat chudé.

Veselost musí být důležitou oporou našeho života. Veselý

člověk je pro druhé lidi jako slunce. Veselost je příznakem velkodušného člověka. Je také někdy pláštěm, který přikrývá život plný obětí a velkodušnosti. Člověk s tímto darem dosahuje často v životě obzvláštní výše.

Lidé ve světě nemají tu radost, kterou máme my. Naše veselost je nejlepší prostředek, jak kázat pohanům křesťanství.

Smutek, sklíčenost, mrzutost provázejí zahálku, počátek a cestu všech hříchů. Kdo je v radosti, nebojí se žádné vlažnosti. Radost svítí z jeho očí, na jeho tváři, v jeho řeči, v celém jeho chování. Radost nemůžeme v sobě uzavřít, protože je překypující. Když lidé vidí naše oči zářící radostí, uvědomují si, že jsou Božími dětmi. Představte si sestru od matky Terezy, která jde do slumu se smutnou tváří a těžkým krokem! Co by taková její přítomnost přinesla chudým? Nic, jen velkou sklíčenost!

Bůh ti posílá duše do cesty.

Nikdy nepřipust', aby tě potkal člověk, aniž by odešel v lepší náladě a šťastnější než dříve. Každý by měl rozpoznat dobrotu na tvé tváři, v tvých očích, v tvém úsměvu. Prostý důvod, proč ti Bůh posílá duši do cesty, je, abys jí prokázal službu.

Eucharistie – dotek Kristova těla

Základem díla matky Terezy je Eucharistie

»Jak snášíte ve svém věku práci, kterou vykonáváte?« zptali se matky Terezy. »Přijímáme každý den Chléb života,« odpověděla. V tom je její tajemství. Není misionářek blížeňské lásky bez nejchudších z chudých, stejně jako není misionářek blížeňské lásky bez Eucharistie.

Následující text Patera Chetcuttiho pokládala matka Tereza za to vůbec nejlepší, co bylo o misionářkách blížeňské lásky napsáno.

V životě misionářek blížeňské lásky je modlitba důležitější než sama práce. Toto rozjímání začíná s Eucharistií. Protože Kristus se v oběti mše svaté zcela daruje; protože je v oltářní svátosti skutečně dostupný, můžeme se jej dotýkat i v našich bratrích a sestřích, v lidech. Pro matku Terezu existuje těsné spojení mezi tímto dvojným druhem přítomnosti Krista v našem světě, přičemž první pramen je tu pro ten druhý. Ráda uvádí svým sestřím jako příklad způsob, jakým se kněz dotýká při mši svaté Těla Kristova. Tak, říká, se musíte dotýkat Kristova těla v trpících tělech lidí. To je eucharistický pohled na svět.

Tím, že vycházejí z Eucharistie, která je skutečným znamením pro proměnlivou přítomnost Zmrtvýchvstalého v našem světě, uskutečňují bratři a sestry

matky Terezy dílo adorace. Pracují s lidmi a pro lidi, a to znamená, že se klanějí tomu, který se stal člověkem, aby se člověk stal podobným Bohu.

To znamená dát se do služeb Božího vtělení v Ježíši Kristu, do služeb jeho svatého těla, které je přítomno všude a v každém čase. Tato totožnost Kristova Těla (eucharistického a mystického) s tělem člověka je základem každodenní práce misionářek blížeňské lásky. To je ten pravý důvod, proč se zcela věnují péči o nejvíce zraněné lidi. Je to právě tělo, paže, vychrtlé nohy, hrudník, který se jen těžce plní dechem života, vyhasínající zrak, které dotvářejí trůn nejsvětějšího Božího majestátu. Tomu věříme, to vidíme, neboť Ježíš byl skutečně člověk, tělo z našeho těla a krev z naší krve. A tento Ježíš žije i dnes!

Odvaha k modlitbě

V posledních třech letech jejího života jsem se mohla několikrát setkat s matkou Terezou a pravidelně jsem si s ní telefonovala. S jejím povolením jsem tyto rozhovory zaznamenala na magnetofonu. Moje otázky se týkaly především života z víry v rodině a poselství z Medjugorje.

Matka Tereza říkala vždy znovu: *Rodina, která se spolu modlí, zůstává pohromadě, a když zůstává pohromadě, budou se navzájem milovat, tak jak Bůh miluje jednoho každého z nich.* Jednou jsem zvolala: »Matko, kde jste se naučila tak silné víře?« Odpověděla ihned: *V jedné rodině, která se spolu modlila a spolu zůstala.*

Jindy jsem řekla: »Matko, až budete jednou v nebi, prostě za nás, protože my jsme někdy tak bezmocní!« *Oh nikoliv, odpověděla, všechno bude u vás dobré, ...jen když zůstanete věrní modlitbě, všechno bude dobré...a to bude moje modlitba za vás, abyste měli odvahu k modlitbě.*

Působení modlitby vysvětlila jednou tak: *Modlitba dává čisté srdce, a čisté srdce může hovořit s Bohem, miluje Boha a rozšiřuje Boží lásku, kamkoliv přijde, a na každého, koho potká.*

Matka Tereza byla velmi potěšena, když slyšela, že se v životě řídíme poselstvími z Medjugorje. Ve svých radách opako-

vala a zdůrazovala myšlenky, které se v těchto poselstvích nacházejí. Když jsem jí jednou v jednom dopise sdělila, že bych nejraději založila organizaci pro podporu rodiny, odpověděla: *Udělejte ze svého domu, ze své rodiny druhý Nazaret, kde panuje láska, pokoj, radost a jednota, a to skrze vaši lásku ke každému členu rodiny. Modlete se spolu jako rodina a zůstanete vždy pospolu. Ježíš je stále s námi, aby nás miloval a dělil se s námi o radosti našeho života. Často během dne v mlčení svého srdce mu naslouchej. Říkej tuto modlitbu: »Ve svém srdci věřím v Tvoji něžnou lásku ke mně, miluji Tě!« Když víte, že Bůh je s vámi, bude radost, kterou to přináší, brzy na všechny vyzářovat a váš život bude pro Boha něčím krásným.*

Moje poslední otázka k matce Tereze asi týden před její smrtí zněla: »Co mohu dělat, aby ve mně rostla láska k Ježíši?« Matka Tereza: *Modli se, přinášej oběti a dávej něžnou lásku všem, kteří ji potřebují, protože Ježíš řekl: »Co jsi udělala nejmenšímu z mých bratrů, mně jsi udělala,« a trpící lidé jsou všude na světě.* Řekla jsem: »Zkoušíme to v naší rodině celý den!« Nakonec řekla: *Tak je to správné. Láska začíná doma. Vezmi si moje požehnání pro celou svou rodinu. Bůh vám žehnej!*

Děkuji, matko Terezo!

Rodina Huschova

Jízdenka do nebe

Nacházel jsem se v Nirmal Hriday, v hospici pro umírající u misionářek blížeňské lásky v Kalkatě. U postele jednoho umírajícího jsem čekal v modlitbě na chvíli jeho odchodu z tohoto světa. Matka Tereza, která tehdy ještě tu a tam na tom místě své první lásky pracovala, přišla ke mně. »On umírá?« zptala se. »Ano.« Tu padla u nohou lůžka na kolena, vzala moji ruku a ruku umírajícího do obou svých rukou a řekla mi:

»Modleme se!« Modlili jsme se spolu několik minut, tu se matka náhle vztyčila a trochu poodstoupila. Zavřela oči, její obličej se stáhl. Za okamžik znovu otevřela své oči, podívala se na mě se zářícím úsměvem a řekla: »Má svou jízdenku do nebe!« Deset minut nato nastoupila smrt. Zdálo se mi, jako by se svatým Petrem jednala o spáse duše člověka, který právě umíral.

N. B.

Deset let v Kalkatě

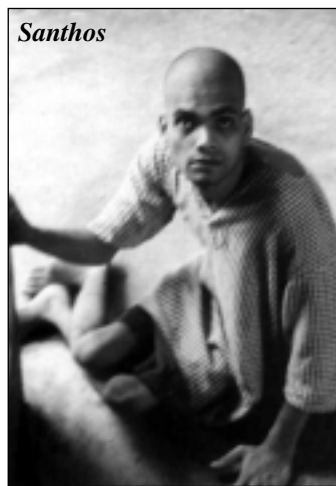
Moje první setkání s matkou Terezou a její činností se uskutečnilo v roce 1983 a změnilo to můj život tak radikálně, tak to s ním smýklo, že se mi o tom dříve ani nesnilo.

Až do r. 1982 jsem byl dobře vydělávajícím bankovním pracovníkem a odborníkem na počítače, který se zabýval spíše jen příjemnostmi života. Pak jsem se rozhodl, že skutečným svůj sen z mládí, vydat se s rancem na zádech na celý rok do Asie, abych tu žasl, učil se, konečně ucítil v nose »jiný« vítr. Při tom jsem přišel spíše náhodou do Kalkaty, která byla pro mě jen průjezdním místem. Vůbec se mi nelíbila, neměla mi co nabídnout, jak jsem si myslel, byla ošklivá a nudná, chudá. Chtěl jsem co nejrychleji dále, kde mě již očekávaly krásné chrámy a vysněné pláže. Tehdy jsem potkal v hotelu jednoho mladého Ira, který pracoval v domově matky Terezy jako dobrovolný pomocník: bylo to v slavném hospici pro umírající. Jeho vyprávění mě fascinovalo a on mě pozval, abych někdy navštívil jeho »pracoviště«. Bála jsem se té bídy, která by mě tu jistě čekala, a já bych mohl pocítit, že moje víra a moje životní filozofie jsou otřeseny. A to všechno se také opravdu stalo, ale ve velmi pozitivním smyslu.

To, co jsme viděl, vyvolalo ve mně silné pohnutí; nejen smrtí poznamenané ubohé postavy na pryčnách, mnohé z nich mladé, ale také obětavá, činná práce sester a dobrovolných pomocníků z celého světa. K mě mu úžasu většina z nich vyvolávala dojem, že svou tělesně i duševně těžkou práci vykonávají s nasazením a dokonce s RADOSTÍ... Než jsem se nad tím mohl zamyslet, už jsem měl v ruce lžičku a už šlo – o můj nový život! Nešlo mi to z hlavy, stále jsem se sem musel vracet a zůstával jsem déle a déle. Zatím jsem zde strávil celkem již

11 let, tedy čtvrtinu svého života. Jaký je to dar, jaké privilegium... Jsme velmi vděční matce Tereze a jejím sestřím, že nám umožňují, abychom se podíleli na jejich požehnané práci, pomáhat jim v JEJÍ práci, jak často matka Tereza zdůrazňovala! Žádné Boží přikázání mě tak nedojalo, nemotivovalo, jako »... nasytte hladové, odějte nahé, potěšte osamělé a nemocné, buďte strážci a přáteli slabomyslných a dělejte to všechno z lásky ke MNĚ.« Tato práce pro chudé je pro nás více než jen pouhá sociální práce; je to aktivní BOHOSLUŽBA k »Boží slávě a k blahu lidí«.

»Hlásejte PÁNA nikoliv pouze slovy, nýbrž především činy a příkladem,« říká matka Tereza. Co mě na této práci obzvláště fascinuje, je každodenní DÁVÁNÍ, aniž bychom čekali jakoukoliv protislužbu. Člověk zpravidla miluje co nejpohodlnější život a nerad se setkává

s nepříjemnostmi, těžkostmi, především když nejde o něho, ale o druhé. Matka Tereza požadovala zcela radikálně dávat, »dávat, až to bolí«. Tedy nikoliv 80 %, nebo dokonce 100 %, ale až k samým vlastním hranicím, a dokonce až za ně. Žádná lehká záležitost, každodenní výzva

pro »vyšší věc«. Ruku v ruce s touto službou jde naprosté zredukování vlastních potřeb. O čem všem jsem se dříve domníval, že to musím mít, že to potřebuji! Tolik marnotratnosti! Je to docela veselé, vyjít nyní s tak málem a soustředit se raději na důležitější věci. Často mi to připadá, jako by zde na Západě byla moje duše přetížena tolika odklony jako zábavou či rozptylováním jako sutí (i když jsem v Bavorsku rád a vychutnávám je). V Kalkatě se mi lépe podařilo sestoupit až na dno duše, protože zde všechna tato odbočení chybí. Jak bohatě jsem byl ve svém životě obdarován, čeho všeho se mi dostalo, aniž jsem pro to cokoli udělal. Plný vděčnosti chtěl bych nabídnout dále něco z toho lidem, kteří měli méně štěstí, kteří neměli tu možnost, a chtěl bych dát TO, co je pro mne nejcennější: svoje ruce, svoje srdce a svůj čas.

Každodenní práce s našimi pacienty mi přináší nesmírně mnoho radosti a dává mi spokojenost a smysl života. Práce je často velmi namáhavá, náročná, přistupují k tomu i vnější okolnosti: extrémní vedro, neuvěřitelně znečištěné ovzduší, lejno, nemoci, a především hluk. Přesto nemám dojem, že jsem bezmocný, to, co všechno se nám vrací, je neuvěřitelné. Mnozí naši pacienti nesou veliké břemeno na svých úzkých bedrech, příliš těžké břemeno. Jsme povoláni, abychom jim při nesení této tíže byli nápomocni, jako Šimon Cyrenský pomáhal Ježíši s křížem; on však byl podle Písma přinucen, a my to chceme dělat dobrovolně, s veselým srdcem.

Co všechno se učím denně od těch, kteří jsou mi svěřeni do péče: trpělivost, snášenlivost, akceptaci, rozhodnost; oni jsou mými nejlepšími mistry učitel. Zvláště se cítím přitahován duševně postiženými, jsou tak něžní a tak nevinní, člověk by jim mohl skoro závidět. Jeden

z mnoha, na kterého nezapomenu, je SANTHOS, mladý muž kolem 20. Když jsem se vracel domů za jednoho prudkého monzunu a průtrže mračen, našel jsem ho, jak sedí na ulici. Byl úplně nahý, zřejmě podvyživený, s horečkou. Když jsem se k němu přiblížil, vztáhl svou hubenou ruku ke mně a řekl: »Nemám to v hlavě v pořádku a mám hlad. Nemáš pro mě chleba?« Opuštěný, nemocný a nahý, hladový a zanedbaný – když jsem tento uzlík lidství naložil na rikšu, abych jej dovezl do azylu, měl jsem silný pocit, že jsem našel SAMÉHO PÁNA. Nezapomenu na to po celý život a myslím, že tuším, co mohla najít matka Tereza, když vyťahovala svého prvního pacienta z kanálu... Ještě dříve než jsem Santhose umyl, přinesl jsem mu »rychlou pomoc«, pohár horkého mléka a kus chleba, o který se chtěl se mnou rozdělit.

V dalších týdnech velice roztál, byl dokonce veselý, ale jeho život už nešlo zachránit, jeho TBC již byla velmi pokročilá. Ale alespoň na konec svého ubohého, krátkého lidského života zakusil soucit a teplo, které možná nikdy nepoznal. To je smysl domova pro umírající, tento silný lidský duševní aspekt, vedle lékařské pomoci. Matka Tereza stále zdůrazňovala, že opuštěnost, odmítání jsou horším zlem než cholera, TBC,

Něco krásného pro Boha

Životopis matky Terezy, který napsal Malcolm Muggeridge, zůstává stále mistrovským dílem. Ve své době (1971) byl jediným autentickým životopisem a dosud neztratil nic ze své sugestivnosti. Pravděpodobně je to tím, že o té, kterou popisuje, psal plný náklonnosti. Dni, které strávil s matkou Terezou, aby mohl natočit film o misionářkách blížeenské lásky, byly pro něho zlatými dny. Ví ve svém srdci, kým je tato malá žena. Ale je tu i něco, co rozděluje. Muggeridge tehdy není ochoten přijmout katolickou církev za svůj domov. Nemůže, brání se. Ale historie lásky tím nekončí. Matka Tereza se bude za něho modlit v nebi. Protože krátce před svou smrtí Muggeridge konvertuje...

*Přečtěte si krátký úryvek z tohoto životopisu, který nese v titulu slova matky Terezy, která vystihují celé její dílo: **Something beautiful for God – Něco krásného pro Boha.***

lepra. Proti těmto nemocem existují léky, ale co pomůže proti pocitu »být zapomenutý«, být »vyhoštěný«. Jenom srdce plné pochopení, laskavý bližní, který vynaloží tu námahu. A k tomu jsme my lidé zde na bohatém Západě obzvláště vyzváni. Velké epidemické nemoci u nás na štěstí nejsou, ale tím více je u nás výše jmenovaného zla. I k tomu mám na mysli krásný výrok matky Terezy, který visí na zdi domova pro umírající jako určitý druh meditace: »Jsou tisíce lidí, kteří umírají z nedostatku kousku chleba, ale je tisíckrát více lidí, kteří umírají z nedostatku lásky – existuje velký hlad po BOHU.«

Matka Tereza již není tři roky mezi námi a velice nám schází. Každý, kdo se s ní setkal, pocítil nesmírnou sílu, která stála za touto malou, shrbenou stařenkou. Nikdo se nemohl tomuto pocitu ubránit. Zanechala nám něco velkolepého a my jsme povoláni, abychom pokračovali v jejím díle podle jejího ducha. Přirozeně, její mateřské stopy jsou pro nás PŘÍLIŠ veliké, stále se jen belháme za ní...

Ale ukázala nám směr a zářivý příklad jejího křesťanství je velikou motivací.

Překlad -lš-

»Během natáčení se stal opravdový zázrak. Součástí práce sester je vyhledávat na kalkatských ulicích umírající a přinášet je do budovy, která byla pro ten účel matce Tereze darována (...), aby tam, jak říká, mohli umřít s pohledem na láskyplnou tvář. Někteří skutečně umírají; jiní přežijí a jsou zde ošetřováni. Tento domov pro umírající je osvětlen jen slabě malými okny pod stropem a Ken (nevěřící kameraman) byl pevně přesvědčen, že filmovat zde je zcela nemožné. Měli jsme s sebou jen slabou lampu a v čase, který jsme měli k dispozici, jsme nemohli toto místo dostatečně nasvítit. Bylo rozhodnuto, že Ken udělá přesto pokus, a aby byla jistota, že bude alespoň něco, udělal dodatečně několik záběrů na vnějším dvoře, kde někteří z osazenstva seděli v slunečním světle. Po vyvolání filmu byla část natočená uvnitř ponořena do obzvláště krásného měkkého

světla, zatímco vnější záběry byly příliš ploché a nezřetelné.

Jak si to vysvětlit? Ken trval celou dobu na tom, že výsledek není z technického hlediska možný. Jako důkaz použil při další filmové expedici na Dálný Východ stejný materiál v podobně tmavém prostředí se zcela negativním výsledkem. Nezná pro to žádné vysvětlení, jen krčí rameny a dodává, že se to skutečně stalo. Já sám jsem přesvědčen o tom, že toto technicky nevysvětlitelné světlo je „světlo vlídnosti“. Domov matky Terezy pro umírající tak oplývá láskou, jak je to cítit, sotva sem vstoupíte. Toto světlo září jako svatozáře, které umělci viděli kolem hlav světců a které zviditelnili...

Někdo by si mohl myslet, že umírající lidské vraky z ulic jsou obyčejně odporné pro svůj zápach a nesmírné sténání. Ve skutečnosti kdyby tento domov pro umírající byl naplněn květinami a ozýval se zpěvy, jak

tomu bylo svého času v chrámě Kálí, nemohlo by to být vlídnější a veselejší. Světlo dokonale vyjadřuje, čím toto místo skutečně je; vnější a viditelné světlo, které zvěstuje vnitřní neviditelnou a všudypřítomnou Boží lásku. A právě

proto jsou zde tyto divy, které odhalují vnitřní skutečnost vnějšího Božího stvoření. Jsem osobně přesvědčen o tom, že Ken nafilmoval první pravý fotografický zázrak.«

Vyzařovat Boží lásku

Oblíbená modlitba matky Terezy, pocházející od kardinála Newmana.

Sestry blížeenské lásky se ji modlí po každé mši svaté.

Pane, pomáhej nám, abychom šířili Tvou dobrotu, kamkoliv přijdeme. Zaplav naše duše svým Duchem a svým životem. Pronikni celou naši bytost a vezmi si ji celou do svého vlastnictví, aby náš život byl pouze vyzařováním Tvého života.

Svíť skrze nás a buď v nás tak, aby každá duše, se kterou

přijdeme do styku, vycítila Tvou přítomnost v naší duši. Dej, ať ona prosvítá tak, aby nebylo vidět nás, ale pouze Ježíše. Zůstávej v nás, a pak začneme svítit tak, jak Ty svítíš; svítit tak, abychom byli světlem pro druhé; toto světlo bude, Ježíši, vycházet zcela od Tebe, nic z toho nebude naše; budeš to Ty, kdo skrze nás svítí druhým.

Dovol nám, Ježíši, abychom Tě tak oslavovali, jak to máš nejraději, tím, že budeme lidem kolem nás světlem. Dej, ať Tě kážeme, aniž bychom »kázali«, nikoliv skrze slova, nýbrž skrze náš příklad, skrze podmaňující sílu, soucivním vlivem toho, co děláme, skrze viditelnou plnost lásky, která Ti nese vstříc naše srdce. Amen.

Požehnání, nebo ohrožení?

Odcizující »výchova« prostřednictvím televize

O této problematice je třeba mít jasno. Protože televize je všude, v rodinách, v domech, a ovládá v podstatě veřejné mínění.

Pro jednotlivého člověka představuje televize nebezpečí, že ztlumí jeho tvůrčí síly, zmenší je, dá jim zakrtnět, pokud vůbec nezpůsobí jejich odumření. Tvůrčími silami rozumíme fantazii, představivost, vůli, schopnost rozpomínání, a také posuzování a chápání. Trvalé sledování televize vede člověka k povrchnosti a k změkčilosti, nemluvě už o nesmírné ztrátě času, kterou televize s sebou přináší. Zatímco jsme dříve po práci večer sáhli po knize nebo se zaposlouchali do pěkné hudby, v rodinách, především na venkově se po večerech zpívalo, hrálo, tvořilo, malovalo a vyprávělo a v neposlední řadě modlilo, dnes vysedáváme před televizorem.

Není tajemstvím, že různými po sobě jdoucími programy z různých oblastí je člověk postaven před problémy, které není schopen zvládnout. Obraz běží nezadržitelně vpřed a to, co člověk vidí, zůstává vězet v duši, aniž by byl člověk s to vše to zhodnotit.

Není také tajemstvím, že právě působením na smysly sluchu a zraku je člověk informován a formován a současný proud viděného a slyšeného zasahuje do formace duše člověka.

To skýtá nesmírnou příležitost svést lidi nesprávným směrem, ovlivňovat je, vydávat lež za pravdu a činit je slepými pro skutečné problémy a realitu. Překračování receptivních kapacit člověka však vede především u mládeže a nejvíce u dětí k tomu, že jsou neoslovitelní, pokud jde o pravé starosti v rodině, o problémy ve škole, ale také o problémy ve společnosti; pře-

stávají je zajímat, ve škole jsou nesoustředění...

Výzkumy mezi dětmi a mládeží prokázaly, že inteligenční kvocient v posledních letech významně poklesl. A ti, kteří tato vyšetřování prováděli, uvádějí pro to především dva důvody: elektronické přístroje, jako počítače a kapesní kalkulačky, a televizi.

To je psychologické hledisko televize. Podívejme se nyní na morální hledisko. Je možno říci, že televize dělá člověka lepším? Jsme-li opravu poctiví a zkoumáme sami sebe, můžeme říci, že televize dělá člověka čistším, pokornějším, ušlechtlejším, mírnějším, velkodušnějším, statečnějším, věrnějším, vytrvalejším, čestnějším, pilnějším?

Vpádem pornografické vlny do naší společnosti se dostala tato záplava díky televizi až do rodin. Všude! Zločiny, násilí, perverze, nemravnosti jsou v televizi prezentovány a oslavovány na běžícím pásu. Jeden jediný pořad večera stačí k to-

mu, aby představil a oslavil hříchy proti všem deseti Božím přikázáním v té nejhorší podobě. Představování násilí, brutality a abnormálnosti je na denním pořádku. Napadlo vás už někdy, že v televizi, především v komerční, se abnormální stylizuje jako normální? Že v televizi se především stavějí do světla ramp a jsou oslavováni jako hrdinové zločinci, revolucionáři, prostitutky, feministky, homosexuálové, drogově

závislí, ženy, které utrácení své děti, nevěrní manželé, rozvedení, kněží, kteří opouštějí své povolání? Normální osoby, lidé čestní, zbožní, pracovití, nebo zdravé rodiny nikdo nedává k lepšímu.

Je to tak: Jestliže uvažujeme o nějakém pořadu, můžeme konstatovat, že se nám zde nabízí a oslavuje především svět rozkoše, vyžití, bezmezného egoismu, liberální nabídky.

Bůh, Ježíš Kristus, církev, víra, svátosti, milost, modlitba neprijdou v televizi prakticky ke slovu, anebo jen v ojedinělých pořadech.

Jestliže je některý člověk představen v televizi jako normální, pak se neukáže, že by tento člověk vedl náboženský život, tzn. že navštěvuje nedělní bohoslužby, že přistupuje ke svátosti pokání, že se ráno a večer modlí, to je vyloučeno! Je nemyslitelné, aby takový člověk byl představen jako normální člověk 20. století. Vyloučeno! To neznamená nic jiného, než že se nenormální vydává za normální a normální se prohlašuje za nenormální, že člověk je vytržen z Božích i přirozených zákonů a z nadpřirozeného světa a je stržen do podvodného světa nemravnosti, podvodu, násilí a lži.

Děti praktikujících katolických rodičů, které pravidelně sledují televizi a berou ji více méně vážně, a to děti beze sporu dělají, neboť jsou vnímavé a ovlivnitelné, musejí nakonec dospět k závěru, že jejich rodiče nejsou normální lidé, že s jejich rodiči není něco v pořádku, že jsou zkostnatělí, zaostalí, že už ničemu nerozumějí a že v současném světě jsou přímo nezařaditelní.

Televize je neúčinnější zbraň světové revoluce, tzn. nástrojem rozvracení Božího řádu a řádu hodnot.

Jak mohou děti slyšet rodiče?

Podívejme se alespoň trochu na rodinu a nejdříve na dítě. Každý ví, že dítě je velmi vnímavé a že jeden jediný obraz je může ovlivnit na celý život. Co si myslíte, že se děje v duši vašeho dítěte, když vidí násilné a nemravné scény? Jak to musí vypadat v duši takového dítěte! Jaké škody utrpí takové dítě, již pokud jde o jeho přirozené ctnosti, a což teprve o nadpřirozené!

Neztrácí takové dítě svou svěžest, čistotu a nevinnost? A kdo za to nese odpovědnost? Ti rodiče, kteří postavili do svého bytu televizor. Ti nesou odpovědnost za své dítě!

Ale jak je tomu se samotnými rodiči? I zde je obrovský problém. Když se otec vrátí večer z práce domů, začíná v jeho rodině doba, kdy se máme vyprávět, uvolnit; kdy se mají řešit problémy, vyprávět si, dělat plány pro příští den, pro budoucnost, kdy se tedy problémy odstraňují tím, že se řeší. Ale jestliže rodiče sedí před televizorem, o těchto věcech se již nemluví a problémy přetrvávají. A není možno se divit, že dochází k napětím, která vyústí v rozvody.

Je to manželský život? Televize je tedy tyran, vetřelec, který se stal jakýmsi faktorem rodiny. Nejlepší a nekrásnější rozhovor se musí přerušit, když začíná očekávaný program, fotbalový přenos nebo kriminální film. Neříkejte, že se podíváte jen na ten program a pak to vypnete. Člověk je náchylný k pohodlnosti, ke zvědavosti a že

by chtěl vidět aspoň začátek dalšího programu, a když už je tu začátek, podíváme se i na to, co následuje.

Dříve jsme sáhli po růženci, dnes zapínáme televizor. Přirozeně rodina, která se už společně nemodlí, nemůže na sebe přivolávat požehnání.

Dospělý stráví za rok v průměru nejméně 590 hodin před obrazovkou. Děti 462 hodiny. Jak je tomu u vás doma? Zkuste si to spočítat!

Není pochyb, že mnoho televizních režisérů, kameramanů, filmových producentů patří k levému spektru. Tomu odpovídají jejich pořady. To znamená, že se ve skutečnosti ustavičně dělá reklama pro určité politické a společenské postoje a zaměření. Lidé, kteří hájí původní evropské kulturní hodnoty a chtějí je předávat dále, jsou označováni za zaostalé, za pravičáky, fundamentalisty. To je základní tón televize.

Navíc televize přispívá k tomu, že se utváří zcela falešný obraz o dějinách, stejně jako je tomu i ve školách. Dětem se tam vtlučká do hlavy, že svět začal být správný až po Francouzské revoluci a církev po Druhém vatikánském koncilu. Myslíte si, že by bez televize mohlo dojít k takovému morálnímu zdvořčení, k takovému liberalismu ve společnosti?

Všichni jsme se tichou cestou stali otroky televize. To je moderní otroctví dnešních dnů. Dříve se lidé zotročovali zevně, pomocí řetězů. Dnes jsou spoutáni zevnitř, pomocí televize. Stačí v poslední chvíli před

volbami vyrukovat v televizi s nějakým skandálem, a tak se zmanipuluje výsledek voleb. To úplně stačí. Ti lidé, kteří sedí u příslušných pák, jich dokážou využít. Vědí o své moci a těžší z toho. Vedou dnes národy, řídí jejich osudy v souladu se svou mravní, náboženskou a intelektuální úrovní.

Řeknete, že televize informuje a bez ní už to dnes vůbec nejde. Jsme možná v televizi informováni určitým směrem, ale ještě více jsme dezinformováni, manipulováni a dirigováni. Z události se ukáže určitý výsek. Ten se vtiskne do paměti. Neviděli jste, co bylo vlevo ani vpravo. Buďte tedy opatrní při používání takového argumentu.

Říká se, že televize přináší také dobré pořady. V žádném případě nelze tvrdit, že ten nebo onen pořad není dobrý. Ale i v relativně harmonickém pořadu dojde k přestávce a vysílá se reklama, která si často posluhuje nemravnými prvky.

Mimořádné doby vyžadují mimořádné cesty a mimořádné prostředky. Žijeme v mimořádné době. Potřebujeme tedy odvahu, rozhodnost, opravdové křesťanství a zde by mělo dojít k jednoznačnému rozhodnutí: vypnout televizor.

Ještě jednou: Není nikoho, kdo by mohl s upřímným srdcem tvrdit, že se díky televizi stal lepším člověkem. Ale je mnoho lidí, kteří se pod vlivem televize stali horšími. Vyvoďte z toho důsledek!

M. Pareggert
Z *Lebe* 47/2000
překlad -lš-

Nejsmutnější bilance

Následky a »ovoce« beatové a rockové »hudby«

Slavný kytarista Jimi Hendrix se jednou vyjádřil: »Hudbou můžeme lidi hypnotizovat, a když je zasáhnete na tom nejslabším místě, můžete jim namluvit do jejich podvědomí, co chcete.«

Následky můžeme pozorovat všude kolem sebe: nevázanost, agrese, vzpoura, všechny druhy protiautoritativního chování, sexuální nevázanost, zničení svědomí a osobnosti, to jsou podle sestry Basileje Schlinkové plody tohoto působení.

Ale nejen fandové rockové hudby, samy její hvězdy jsou tím postiženy a přivedeny ke smutným koncům. Zářivá kariéra životní dráhy se tak ve skutečnosti tratí, protože život a kariéru můžeme nejlépe posoudit, když se podíváme na její konec. »Protože jsem slyšela o strašné smrti některých rockových hvězd, zajímala jsem se o další z nich, a bilance je otřesná.«

Brian Jones z Rolling Stones se v opojení utopil ve svém bazénu. • Jimi Hendrix po velkých dávkách alkoholu a prášků na spaní se udusil vlastními zvratky. • Janis Joplin, »královna rockové hudby«, zemřela na předávkování heroinu. • Ron McKernan z Greatful Death (Velkodušná smrt) podlehl otravě alkoholem. • Marc Bolan, kytarista a skladatel songů z TL-REX, který svůj úspěch připisoval černé magii, zemřel při záhadné autonehodě. • Elvis Presley podlehl přehnanému užívání drog a přejídání. • Leith Moon z The Who skončil sebevraždou. • Sid Vicious ze Sex Pistols probodl svou přítelkyni a usmrtil se heroinem. • John Bonham z Led Zeppelin se po čtyřiceti sklenicích vodky udusil vlastními zvratky. • Bon Scott z AC/DC, zpěvák »Dálnice k pecku« se po prohýřené noci udusil vlastními zvratky. • John Lennon, Beatles, který se za úspěch skupiny upsal ďáblu, byl zastřelen jedním z fanoušků. Lenon jednou prohlásil: »Beatles jsou známější než Ježíš Kristus.« • Pote Fardon z Pretenders byl nalezený utopený ve vaně s injekční stříkačkou heroinu v ruce. • Marvin Gaye, oslavovaný rockový zpěvák, zemřel po hádce s otcem na výstřel, který sám způsobil. • Yogi Horton, vyhledávaný skladatel, skočil ze 17. poschodí hotelu v New Yorku. • Jaco Pastorius, rockový basista, zemřel na následky těžké srážky. • Poy Buchanan, nejlepší rockový kytarista, se v alkoholovém opojení oběsil.

Tento seznam by bylo možno prodloužit o desítky dalších jmen známých rockových hvězd, které se staly obětí drog.

»Smrt je odměnou za hříchy,« (Řím 6,23) uzavírá sestra Schlinková. »Za rockovou hudbou stojí satan se svým smrtícím násilím, jak mi napsal jeden zachráněný mladík: „Satan mě chtěl zabít, ale Ježíš Kristus mi daroval život, jinak bych byl již 1,8 m pod zemí. A říkám každému: Kdo si začne se satanem, toho zabije, protože tě potřebuje jen tak dlouho, dokud tě nemá úplně ve své moci“. Již svatý Pavel nás varoval: „Nedávejte prostor ďáblu!“«

Zde je zbytečný každý další komentář a hledání odpovědi, zda rock ano či ne, zda rockové koncerty ano či ne.

Podle knihy: Basilea Schlink »Rock Musik, woher – wohin?«
Christiana-Verlag, Stein am Rhein (tel. +49-052-7414131)
Z -sks- přeložil -lš-

Pozn: Basilea Schlinková je představenou evangelické mariánské řeholní společnosti sester v Darmstadtu-Eberstadtu.

I dnes se platí krví – XX.

Marietta se se roztrásla strachem, když uviděla Alessandra, jak běží po schodech nahoru. Zdálo se však, že si jí vůbec nevšímá. Proběhl kolem ní do své komůrky. Děvče slyšelo, jak chodí neklidně sem a tam. Marietta by mohla vstát a odejít, ale dnes se jí zdálo, že nemá žádný zlý úmysl. Ani se na ni nepodíval, když ji mýjel. A také nechtěla vzbudit sestřičku, která vedle ní tak pěkně spala. A tak pokračovala ve svém zašívání, ač se jí chvěly ruce.

Tu se rozlétlý dvěře a Alessandro na ni pánovitě křikl: „Pojď sem, Marietto!“

„Co mi chceš?“ koktalo dítě, nemohouc se pro strach ani zvednout.

„Půjdeš, nebo ne!“ zvýšil hlas Serenelli. Pak seběhl, popadl ji do náruče a zatáhl nahoru do své komůrky. Nohou přibouchl dveře a děvče hodil na své lůžko. Horečnatě se snažil násilím jí strhnout z těla šaty.

Mariettino zoufalství zalarmovalo veškerou její sílu a znovu a znovu odstrkovala surovcovy volné ruce. To jej však přivádělo k nepřičetné zuřivosti.

„Marietto,“ oddechovoval těžce mladík, „budeš-li se ještě bránit, Bůh ví, já tě zabiju!“ Vtom náhle vytáhl Alessandro dýku a její hrot nasadil dívce na krk. Chtěla křičet, ale zděšením bylo tak velké, že nevydala ani hlásku.

„Vzdej se!“ zavyl Alessandro! „Přísámbohu, já tě probodnu!“

„Ty jsi šílený!“ zasténalo děvče, „co chceš dělat, to je přece hřích, těžký hřích... Přijdeš do pekla, jestli to uděláš!“

„Stejně tu nemám nic jiného, každý se mnou jedná jako se psem,“ sípal zuřivě.

„Pusť mě!“ vzepřela se dívka ještě jednou. Pak už se Alessandro přestal ovládat.

„Říkám naposled,“ supěl, „vzdej se, nebo zemřeš!“

„Raději zemřu, ale nezhřeším!“ koktalo zsilané děvče. Tu

jako divoch začal bodat, znovu a znovu, do těla ubohého dítěte. Marietta vykřikla. V krutých bolestech ještě pamatovala víc na to, aby přikryla své obnažené tělo, než aby se bránila ranám dýkou.

Konečně zuřivec přestal bodat.

Po malé chvíli se Marietta vzpamatovala a dovlekla se za dveře. Volala o pomoc. Pak se však zhroutila vedle své sestřičky, která se tím hlukem vzbudila, vylezla po schodech a s vytržštěnými očima hleděla na Mariettu ležící u jejích nohou.

Když Alessandro zaslechl volání o pomoc, vyřítil se před dveře, vrhl se znovu na krvácející dívku a šestkrát ji bodl dýkou do zad. Pak už nehlesla. Jak opilý se vpotácel do své komůrky, hodil dýku za skříň a zabarikádoval dveře.

Mariettino volání o pomoc však přece jen zaslechl starý Serenelli, a přestože byl zesláblý horečkami, rozběhl se po schodech nahoru. Zpopelavěl ve tváři, když spatřil krvácející dítě, které se v krutých bolestech svíjelo na zemi, a jen koktal:

„Co se tu stalo?“

„A... les... sandro ... mě u ... bo... dal ... k ... smrti ...“ sténalo děvče. „Můj Bože! ... já umírám ... maminko! ... Maminko!“

Malá Gegia propukla v neúšitelný pláč a volala po matce. Paní Assunta ještě pořád netušila nic zlého. Přece však poslala Mariana nahoru, aby se podíval, co je s malou sestřičkou. Tu zaslechla úděsný výkřik starého Serenelliho a rozeznala v tom hluku, že volá na ni: „Assunto, pojď honem nahoru!“

„Svatá Panno, co se jen stalo!“ vykřikla k smrti vyděšená žena. Nechala všechno stát a běžela po schodech nahoru, hned za ní Angelo; ba i sousedé Mario a Terezie Cimarelli už přibíhali.

S pronikavým výkřikem klesla matka na kolena vedle těla své dcerky, která tu ležela bledá a bez hnutí.

„Ona je mrtvá!“ koktala nešťastná žena.

„Ne, ještě dýchá,“ poznamenala Terezie Cimarelli, která se skláněla nad malou mučednicí z druhé strany.

„Jdu zavolat pomoc!“ prohlásil její manžel Mario a běžel do vesnice.

Nezměrná bolest téměř zbavovala matku smyslů. Aspoň krev zastavil! Rukama tiskla rány, aby jí zabránila vytékat, avšak ran bylo příliš mnoho.

Angelo stál vedle jako zkašený. Bledý jak smrt pak hlesl, jako by se probral z mdloby:

„To udělal Alessandro!“

Matka a paní Terezie donesly smrtelně zraněnou na postel, svlékly jí opatrně prosekané šaty a všechny rány obvázaly, jak jen nejlépe uměly. Konečně otevřela Marietta oči, vyděšeně hleděla na svou matku, na sourozence a na paní Cimarelli. Vzápětí nato se její obličej zkrivil pod novou vlnou bolesti.

„Kdo to udělal?“ Bezbarvý hlas matky nebyl k poznání.

„Alessandro,“ vydechla maličká.

„Ale proč?“

„Chtěl mě svest... k těžkému hřichu..., ale já jsem nechtěla... urazit Spasitele.“

„Pokoušel se už dříve?“ zajíkala se matka celá zaražená.

„Ano... už dvakrát.“

„Ale proč jsi mi jen o tom neřekla!“

„Nemohla jsem... o tom... ani mluvit,“ odpovídala jí malá již sotva slyšitelně. Pak se zase její víčka malátně zavřela. Mdloba zahalila její utrpení.

Zpráva o té hrůzné události prolétla celou vesnicí jako blesk. Ženy, děti sedláci, pacholci i služky zanechali své práce a běželi do dvora.

„Dejte ho sem, toho vraha!“ křičeli jeden přes druhého v bezmezném hněvu. „Ubijeme tu bestii!“

Několik sousedů se už dralo po schodech nahoru a snažilo se vniknout násilím do Alessandrových komůrek.

Mariettu ten rámus na dvoře probral z mrákot, chvílku naslouchala tomu divokému, výhrůžnému křiku. Prudká bolest už zase hrozila uvrhnout ji do mdlob, ona se jí však ubránila, chytila matčinu ruku a pomalu šeptala:

„Ať mu nic neudělají! Ať jdou pryč! Jen ke mně nepouštějte Alessandra!“

„Už tě nebude mučit, mé srdce!“ uklidňovala ji slzící matka. Pak se obrátila k sousedce:

„Terezko, běžte, prosím vás, apošlete ty lidi ze dvora pryč!“

Jen s námahou si zjednala paní Cimarelli klid před tím rozruženým zástupem. Sdělovala jim pak, že malá mučednice prosí o slitování pro toho nešťastníka.

„Ta bestie si nezaslouží žádné slitování!“ křičeli jeden přes druhého.

„Na něj! Vylomte dvěře! Zabijem ho!“

„Myslete tedy aspoň na to, že ubohá Marietta potřebuje klid,“ zapřísahala je paní Terezie.

„Máte pravdu,“ odpovídalo několik rozumnějších a za chvíli i ostatní nechali klesnout zdvižené sekery a sukovice, kterými se snažili vyvrátit dveře, „pravda, to ubohé dítě potřebuje klid. Ale přece jen zůstaneme na stráži před jeho dveřmi, aby ten netvor neutekl dřív, než přijdou četníci.“

Mezitím zabarikádoval Alessandro dvěře vším nábytkem, který měl ve svém pokoji. Až se trásl, když slyšel z venku výkřiky, které volaly po jeho smrti. Když to pak na prosbu paní Terezie utichlo, klesl na svou postel, sténal jak raněný a jeho pohled plný šílenství bloudil po stropě.

Konečně přinesli nosítka, aby Mariettu dopravili do nemocnice „Orsenigo“, kterou spravovali Milosrdní bratři sv. Jana z Boha. Opatrně ji uložili na nosítka a vynášeli ji z domu. Všude vládlo uctivé mlčení, když okolostojící dělali místo pro nosítka. Když spatřili smrtelně bílý obličej malé trpitelky, neubráníl se nikdo slzám.

„Nezabíjejte ho!“ zazněla prosba z úst smrtelně zraněného děvčátka, jež hledělo prosebně na okolostojící zástup.

„Marietto, pros za nás!“ pro silly zajímavě sousedky se se-pjatýma rukama, jako by se obracely k nějaké světici.

„Marietto, pros za nás!“ přidaly se k nim tři nebo čtyři hlasy.

„Marietto, pros za nás!“ opakoval nyní prosby teď již víc jak stohlavý zástup.

Konečně přišli čtyři četníci, vyvrátili dvěře, zatklí vraha a spoutali. Vesničané na něho hleděli s nevýslovným hněvem a odporem, když ho vedli kolem nich. Přestože Marietta prosila, aby mu nic neudělali, dav se hrozivě stahoval kolem četníků, aby jim vraha vyrval.

„Dejte ho sem, my ho sami zabijeme,“ ozývaly se tu a tam výkřiky. A sekery a sukovice zase vyletovaly nad hlavy.

„Zmizte, rychle s ním zmizte,“ volali na ně jiní, „utíkejte, co můžete, nebo ho tu ještě roztrháme na kusy.“ A skutečně, tváří v tvář běsnícímu davu nebylo jiné volby než přidat do kroku, ba utíkat i s vězněm co nejrychleji z vesnice. A ještě daleko je doprovázelo volání desítek hlasů:

„Vrahovi smrt! Smrt! Smrt!“

V blízkosti obecního lesa přešli četníci se zatčeným nosítka. Matka i soused Cimarelli se svou ženou, kteří doprovázeli malou trpitelku, se snažili, aby byla ušetřena pohledu na svého vraha. Avšak Marietta nějak zahlédla spoutaného. Zachvěla se děsem, ale přece ze sebe zajíkávě vypravila:

„Ať mu nic zlého neudělají! Vždyť on trpí víc než já!“

Alessandro však kráčel kolem se sklopenou hlavou, aniž by se na svou oběť podíval.

Cesta do Nettuna trvala velmi dlouho a při každém z otřesů, bez nichž se to na hrbolaté silnici neobešlo, trpěla Marietta nad všechno pomyslení. Tolikrát se již ptala matky:

„Je to ještě daleko? – Ještě tam nejsme?“

Už zvonilo klekání, když konečně dorazili do Nettuna. Ve všech ulicích a uličkách se tlačily zástupy lidí, aby mohli spatřit malou mučednici, neboť zpráva o jejím hrdinském boji se již roznesla po celém městě.

Marietta už ve vysokých horečkách se při pohledu na ně usmála, a jako by mluvila z velké dálky, řkala:

„Vidíš všechny ty lidi, maminko, a slyšíš ty zvony? Je opět první svaté přijímání v chrámu Panny Marie, Prostřednice všech milostí.“

„Ano, Spasitel na tebe čeká, mé srdce,“ odpovídala jí v slzách matka, „ale hleď, už jsme tu!“

Brána nemocnice se otevřela a milosrdní bratři převzali nosítka se smrtelně zraněným děvčetem. Okamžitě byla dopravena na operační sál. Pater Martino Guijarro, domácí kaplan, Mariettu vyzpovídal a přinesl jí Tělo Páně. Její mdlý pohled opět zazářil, když je přijímala.

„Tak přece jen nemusím čekat až do rána,“ vydechla ulehčeně trpící a po jejím obličejí se rozlil nádherný úsměv. „Spasitel přišel už dnes.“

Pokračování příště

K dnešnímu stavu liturgie

Kardinál Josef Ratzinger

Liturgie není nějaká show, to není divadlo, ke kterému je třeba geniálních režisérů a talentované herce. Liturgie nežije z „příjemných překvapení“, z uchvacujících „nápadů“, nýbrž ze slavnostních opakování. Nesmí být výrazem aktuálnosti a její pomíjivosti, nýbrž je výrazem nejposvátnějšího tajemství.

Mnozí se domnívají a říkají, že liturgii musí „dělat“ celá farnost, aby byla skutečně její. To je názor, který vedl k tomu, že „úspěch“ liturgie se hodnotí podle kategorií udivujícího působení a zábavy. Tím způsobem se vytrácí to nejvládnější, *proprium* liturgie, která se neodvozuje z toho, co děláme my, nýbrž ze skutečnosti, že se zde děje něco, co my všichni dohromady vůbec nemůžeme udělat. V liturgii působí síla a moc, kterou si nemůže propůjčit ani církve jako celek: co se zde zjevuje, je někdo zcela Jiný, kdo k nám přichází skrze společenství (které není pánem, nýbrž služebníkem, čistým nástrojem).

Pro katolíka je liturgie společnou vlastí, zdrojem jeho identity: již proto musí být „dána předem“, „zůstávat stále stejnou“, protože skrze ritus ukazuje Boží svatost. Naopak vzpoura proti tomu, co bývá označováno jako „stará rubriková strnulost“ (nauka o liturgických předpisech), které se vytýká, že nás olupuje o „tvořivost“, vtáhla liturgii do samoobslužního závinu („Do it yourself“) a udělala z ní vedlejší záležitost, protože ji přizpůsobila naší prostřednosti.

...

Tanec jako takový nepatří mezi vyjadřovací formy křesťanské liturgie. Do liturgie se jej pokoušely zavést gnosticko-doketické kruhy ve 3. století. Pro ně bylo ukřižování pouhé zdání:

Kristus podle nich opustil tělo, které nikdy skutečně nepřijal, ještě před utrpením, a proto na místo liturgie ukřižování mohl nastoupit tanec, když kříž sám byl jen zdání. Kultovní tance různých náboženství mají rozličná zaměření: zaklínání, kouzlení, mystickou extázi. Žádná z těchto podob neodpovídá vnitřnímu zaměření liturgie, která je obětí Slova.

Je naprosto protismyslné pokoušet se o „zatraktivnění“ liturgie tanečními pantomimami, pokud možno v provedení profesionálních tanečních skupin, což vyústí (podle jejich charakteru přirozeně) do potlesku. Kde se liturgie promění v tleskání, je to bezpečné znamení, že se zcela vytratila podstata liturgie a byla nahrazena určitým druhem nábožensky míněné zábavy. Taková atraktivnost dlouho nevydrží. Na trhu zábavy pro volný čas, který si pro polechtání půjčuje určité religiozní prvky, nelze obstát v konkurenci. Zažil jsem, jak se úkon pokání nahrazoval taneční kreací, která samozřejmě vyvolala velký potlesk. Je však možné více se vzdálit od toho, co je skutečné pokání? Liturgie může přitahovat člověka tehdy, když se nedívá na sebe, ale na Boha, když jeho nechá vystupovat a jednat. Pak se uskuteční to jedinečné, co je mimo všechnu konkurenci, a lidé pocítí, že se tu děje něco mnohem více než představení pro volný čas.

Žádný křesťanský ritus nezná tanec. Co se děje v etiopské liturgii nebo v zairské formě římské liturgie, je rytmicky řízený krok, který odpovídá důstojnosti dění, sladuje různé cesty v liturgii a propůjčuje jim krásu a především zdůrazňuje Boží velebnost.

Překl. -lš-

Život Kristův (4)

IV. Ježíš, syn Izraele a vyvolený národ Staré smlouvy

1) V minulé katechezi jsme se zmínili o dvou Ježíšových rodokmenech. Ten, který nalézáme v Matoušově evangeliu (srov. Mt 1,1-17), je „sestupný“, což znamená, že vypočítává předky Ježíše, Mariina syna, počínaje od Abraháma. Druhá genealogie, pocházející z Lukášova evangelia (srov. Lk 3,23-38), má „vzestupnou“ strukturu, jde tedy od Ježíše zpět až k Adamovi.

Zatímco Lukášův rodokmen ukazuje na Ježíšovo spojení s celým lidstvem, Matoušova genealogie podtrhuje Ježíšovu příslušnost k Abrahámovu rodu. Jakožto syn Izraele, vyvoleného Božím lidu Starého zákona, je Ježíš zároveň také skutečným příslušníkem velké lidské rodiny.

2) Ježíš se narodil uprostřed svého lidu, rostl v jeho zemi a v jeho kultuře. Je pravým Izraelitou, který myslí a vyjadřuje se aramejsky v souladu s pojmoslovnými a lingvistickými kategoriemi svých současníků, zachovává zvyklosti a obyčeje společnosti, v níž žije. Jakožto Izraelita je věrným dědicem Staré smlouvy.

Tuto skutečnost podtrhuje svatý Pavel, když v listu Římanům píše o svém lidu: „Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel,

uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci a od nich pochází podle těla i Kristus.“ (Srov. Řím 9,4-5)

3) V souladu s předpisy Mojžíšova zákona byl Ježíš rituálně obřezán, a tak se stal oficiálně příslušníkem lidu spjatého s Bohem smlouvou: „Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš.“ (Lk 2,21) Evangelium Ježíšova dětství sice nepřináší mnoho jednotlivostí z prvního období Ježíšova života, říká však jasně, že: „Jeho rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky.“ (Lk 2,41) To byl jasný výraz věrnosti Zákonu a izraelské tradici. „Když mu [Ježíšovi] bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle.“ (Lk 2,42) „A když ukončili sváteční dni a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nezpозorovali.“ (Lk 2,43) Po třech dnech hledání „našli ho v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky“ (Lk 2,46). Mariinu a Josefovou radost zřejmě zastínila Ježíšova slova, jimž neporozuměli: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ (Lk 2,49)

4) Kromě této události je celé období Ježíšova dětství a jeho dospívání v evangeliu zakryto hávem mlčení. Je to období skrytého života, které Lukáš shrne dvěma jednoduchými verši: Ježíš „...vydal se s nimi [s Marií a s Josefem] na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je“ (Lk 2,51). A dále: „Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí.“ (Lk 2,52)

5) Z evangelia víme, že Ježíš žil ve své vlastní rodině v Josefově domě a Josef se choval vůči Mariinu synu jako jeho otec, to znamená, že o něho pečoval, ochraňoval jej a vyučoval jej svému řemeslu, byl totiž tesařem. V očích obyvatel Jeruzaléma byl prostě tesařovým synem (srov. Mt 13,55). Když začal veřejně učit, obyvatelé jeho města se tázali s údivem: „Copak to není ten tesař, syn Mariin?...“ (srov. Mk 6,2) Kromě jeho matky mluvili také o jeho „bratřech“ a „sestrách“, tedy jeho příbuzných (bratřancích a sestřenicích), kteří žili v Nazaretě. Byli to právě oni, kdo se snažili zrazovat Ježíše od jeho působení jako Mistra (srov. Mt 3,21). Je zřejmé, že nenalezali žádný důvod, pro který by jejich příbuzný měl začínat s touto novou aktivitou. Domnívali se, že Ježíš by měl zůstat běžným Izraelitou jako oni.

6) Ježíš začal veřejně působit, když měl třicet let. Tehdy poprvé vystoupil se svou řečí v Nazaretě: „...šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal. Podali mu knihu proroka Izaiáše...“ (Lk 4,16-17) Ježíš četl úryvek, který začínal slovy: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst...“ (Lk 4,18) Pak se Ježíš obrátil na přítomné a řekl: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ (Lk 4,21)

7) V průběhu své veřejné aktivity, která začala v Nazaretě a odehrávala se v Galileji, v Judsku i v Jeruzalémě, Ježíš uměl mistrně vystihnout a využít bohaté plody náboženské tradice Izraele. Proniká do ní s novým porozuměním, ukazuje na její živé hodnoty, ukazuje na její prorocké horizonty. Neváhá ukázat na lidské zpronevěry vzhledem k záměrům Boha smlouvy.

Tímto způsobem uskutečňuje uvnitř jednoho a téhož Božím zjevení přechod od „toho starého“ k „tomu novému“, přičemž neruší Zákon, nýbrž jej přivádí k jeho naplnění (srov. Mt 5,17). Touto myšlenkou se otevírá list Židům: „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna...“ (Žid 1,1)

8) Tento přechod od „starého“ k „novému“ charakterizuje celé učení „Proroka“ z Nazareta. Jediněčným a jasným příkladem tohoto přechodu je horská řeč, kterou přináší Matoušovo evangelium: „Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: Nezabiješ. Kdo by zabil, propadne soudu. Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu...“ (Mt 5,21-22) „Slyšeli jste, že bylo řečeno: Nezcizoložíš. Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci.“ (Mt 5,27-28) „Slyšeli jste, že bylo řečeno: Miluj svého bližního a měj v nenávisti nepřítele. Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují...“ (Mt 5,43-44)

Když Ježíš učí tímto způsobem, zároveň jasně prohlašuje: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit!“ (Mt 5,17)

9) Toto „naplnit“ je klíčovým slovem, které se vztahuje nejen k učení zjevených Božích pravd,

Z MYŠLENEK BISKUPA GRABERA

Nejjistější způsob, jak zničit řeholní společnost, je přijímat každého, kdo se přihlásí.

Bratry je třeba odvádět od nadbytečných aktivit a uvádět do vnitřního života. Nedostatek vnitřního života a modlitby o samotě jsou hlavní důvody odpadů.

Velkým nepřítelem řeholních společností je humanismus: z těchto kruhů vzešel první zásadní útok proti katolickému řeholnímu životu a dobrovolnému panenství, které bylo označeno za trápení, které se přiči přirozenosti, a klášterní život jako takový byl vystaven posměchu. To je otevřené vyhlášení války moderního člověka proti náboženství kříže.

ale také k celým dějinám Izraele, tedy lidu, jehož je Ježíš synem. Tato výjimečná historie, kterou od počátku řídila mocná ruka Boha smlouvy, nachází v Ježíšovi své vyvrcholení. Záměr, který Bůh smlouvy vepsal již od počátku do této historie, když z ní učinil dějiny spásy, směřoval k plnosti času (srov. Gal 4,4), která se uskutečnila v Ježíši Kristu. Prorok z Nazareta neváhá hovořit právě o tomto naplnění od své první promluvy v synagoze svého města.

10) Velmi výmluvná jsou Ježíšova slova, která nám přináší Janovo evangelium: Říká svým odpůrcům: „Váš otec Abrahám zajásal, že uvidí můj den...“ A tváří v tvář jejich nevěře, která se projevuje slovy: „Není ti ještě ani padesát let – a už jsi viděl Abraháma!“, Ježíš vše potvrzuje ještě jasněji: „Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl Abrahám, já jsem.“ (Jan 8,56-58) Ježíš zřetelně tvrdí nejen to, že je naplněním spasitelských záměrů Božích, které jsou vepsány do dějin Izraele od Abrahámových dob, nýbrž také to, že jeho existence je starší než Abrahámová, takže se dokonce představuje jako ten, který JE (srov. Ex 3,14). Ale právě proto je On, Ježíš z Nazareta, také naplněním historie Izraele, protože jeho „tajemství“ převyšuje tyto dějiny. Tím jsme se dotkli jiného rozměru christologie, jímž se budeme zabývat později.

11) Pro dnešek uzavíráme poslední úvahou o dvou rodokmenech, které nám předkládají evangelisté Matouš a Lukáš. Z nich vyplývá, že Ježíš je opravdovým synem Izraele a že jako takový patří k velké lidské rodině. Jestliže tedy v Ježíšovi, potomku Abrahámově, vidíme naplnění starozákonních proctví, pak v něm po vzoru Pavlova učení odhalujeme jádro „rekapitulace“ celého lidstva (srov. Ef 1,10).

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

»Celosvětové setkání náboženských vůdců« v New Yorku

V sídle OSN se uskutečnilo dosud největší setkání náboženských vůdců z celého světa. K »Millennium World Summit of Religious and Spiritual Leaders« od 28. do 31. srpna se sešlo přes 1000 náboženských vůdců křesťanů, židů, muslimů, buddhistů a jiných náboženských směrů. V prvé řadě se mělo diskutovat o cestách, jak zabránit náboženským konfliktům. Konference byla zcela pod vlivem laicistů, internacionalistů a lóží, které usilují o jednotné světové náboženství; jejich ústřední argument zní, že náboženské rozdíly představují zápalnou šňůru pro velký počet násilných střetů. Porada se zabývala také tématy jako »ochrana stvoření« a »odbourání chudoby«. Ve skutečnosti se jednalo o krajně závažné a utajované záležitosti.

Propagační argument: »Proti násilí ve jménu náboženství«

Kruhy, které pracují s argumentem »mír za každou cenu«, poukazují na to, že pouze za posledních 10 let propuklo více než 100 konfliktů, ve kterých údajně hrálo roli náboženské přesvědčení účastníků. Proto je prý nutné ustavit mezi jiným v New Yorku mezináboženský poradní výbor, který má cíl nejtěsněji spolupracovat s OSN. Tomu účelu sloužilo také schválení »Deklarace o světovém míru«, která odsuzuje každé násilí ve jménu náboženství. Současně je požadována »tolerance« vůči jiným náboženstvím, která nemá nic společného s křesťanskou ctností, nýbrž prakticky zakazuje jakoukoliv misijní činnost. Konference staví na naději, že náboženští vůdci mohou svou autoritou přispívat k zmírnění konfliktů více než politikové.

Falešný čestný předseda?

»Miléniové setkání« se konalo pod záštitou OSN, ale nepředstavovalo oficiální konferenci OSN. Nesmíme ji však zaměňovat s miléniovým vrcholným setkáním OSN v září t. r. Náboženské vrcholné setkání bylo financováno řadou soukromých nadací. Vedoucí roli měla při tom »UN Foundation / Better World Fund« amerického mediálního magnáta a zakladatele CNN Teda Turnera, který

se stal také čestným předsedou konference. Turner se musel v minulosti omluvit za své bezohledné výroky proti křesťanským institucím. V roce 1990 mimo jiné prohlásil, že křesťanství je náboženství pro poražené.

Veto »rudého draka«

Média se hodně zabývala nepřítomností dalajlámy. Proti jeho přítomnosti na půdě OSN brojila Lidová Čína, která má v Bezpečnostní radě právo veta; jeho nepřítomnosti litoval i generální sekretář OSN Kofi Annan. Jako kompromis povolil Peking účast na akcích v prostorách OSN mnichům tibetského buddhismu.

Papež zůstal stranou

Původně očekávali i účast papeže, ale ten poslal shromáždění jen pozdravné poselství. Místo něho se ho účastnil kuriální kardinál Francis Arinze, předseda papežské rady pro mezináboženský dialog. V největším počtu přišli na »Miléniové mírové celosvětové setkání« židovští a islámští duchovní. Byli mezi nimi dva nejvyšší izraelské rabíni a velcí muftí ze Sýrie a z Bosny. Ale o cestách k míru a ochraně přírody se přišli radit i příslušníci hinduismu, buddhismu, taoismu, šintoismu, indiáni z Ameriky a prapůvodní domorodí vyznavači přírodních náboženství. Přišli také zástupci Světové ekumenické rady církví.

Co za tím vším vězí?

Konferenci organizovaly tzv. »nezávislé skupiny náboženských vůdců, teologů, vědců«, mezi nimi i Římem odsouzený švýcarský teolog Hans Küng. Generální sekretář ERC Konrád Raiser vyslovil sebekritiku: Mnoho církevních vůdců se změnilo v komplice mocenských struktur. – Jednotlivá náboženství byla často zneužita v nacionalistickém duchu k rozdmýchávání konfliktů, kritizoval generální sekretář OSN Kofi Annan. Tento názor zjevně sdíleli i náboženští vůdci. Na závěr konference podepsalo 1000 účastníků dokument s názvem »Úsilí o světový mír«. Uskutečnění závěrů se ovšem jeví víc než obtížné. V dokumentu, který byl zveřejněn až těsně před podepsáním, se všechna náboženství vyzývají, aby přijala »právo na náboženskou svobodu«.

O co ve skutečnosti jde?

Křesťansky orientovaný »Family Research Council« (FRC) ve Washingtonu nazval celý podnik politickou agendou OSN, která se zahalila do náboženského roucha. Bylo nápadné, že přítomnost zástupců evangelických církví byla nežádoucí. Robert Magninnis, viceprezident pro vnější záležitosti u FRC, prohlásil: »Slibované cíle vrcholného setkání se mohou nazývat ‚mír‘ a ‚tolerance‘, ale ve skutečnosti agenda, která nevystoupila na veřejnost,

Pokračování na str. 14

představuje extrémní levicovou politiku vycházející vstříc Číně.« Dále říká: »Jako vlk v ovčinci sleduje miléniové setkání cíle proti životu a rodině, a to pod rouškou náboženství.« V New Yorku se jednalo o programech kontroly porodnosti skrze masovou sterilizaci a potraty, o ekonomickém extrémismu a ideálech New Age v podobě nového globálního světového náboženství. Je příznačné, že nebyla přizvána ani »Národní asociace evangelických církví« ani »Jižní baptistická konvence«, které patří k největším protestantským konzervativním církvím v USA. Ted Turner, hlavní sponzor, čestný předseda, patří k vyhlášeným zastáncům potratové politiky. Významná byla účast organizace »Sjednocená náboženská iniciativa«, kterou Vatikán odsoudil pro její extrémistické počínání vedoucí k ustavení »Nového světového náboženství«. FRC se obává, že základní hodnoty věřících, jakými jsou lidský život a rodina, budou zanedlouho vystaveny nátlaku. (www.frc.org/press/082200.html)

Uplatnila se tajná agenda?

Jedna katolická skupina se dokonce obává, že existuje tajná agenda připravující určitý druh celosvětového »válečného stavu« (aby se údajně zachránil svět). Tématem mělo být i zavádění »mini-chipu« pro sledování obyvatelstva. Americká firma nabízí implantovatelný »subdermal microchip«. Chip se nazývá »Digital Angel« (digitální anděl). Za tím vším stojí nové jednotné světové náboženství v podobě jednotného peněžního systému, idolu, který se objevil již za Francouzské revoluce. Mluvíví této skupiny Michael Copi vyzývá všechny katolíky k naléhavé modlitbě. Tyto obavy se týkají také vrcholné miléniové konference z 6. – 8. září 2000.

GJW
Z -sks- 36/2000
přeložil -lš-

Kongres církevních hnutí

Ve dnech 20.–22. října se v Kolářově konal Kongres církevních hnutí, která pracují v České republice. Bylo zastoupeno všech 19 hnutí: Blahoslavenství, Cursillo, Emmanuel, Fatimský apoštolát, Focolare, Hnutí za lepší svět, Charismatická obnova, Chemin Neuf, Koinonie Jana Křtitele, **Mariánské kněžské hnutí**, Mariina legie, Miles Jesu, Modlitba matek, Neokatechumenátní cesta, Regnum Christi, S. Egidio, Schönstattské hnutí, Světlo-Život, Via montante. Jako důležitost přikládá církev těmto hnutím, dokazovala přítomnost biskupa Mons. Františka Radkovského po celou dobu kongresu a návštěvy biskupů Mons. Josefa Hrdličky, Mons. Josefa Kajneka a arcib. Mons. Karla Otčenáška. Zvláště dojemné byly dva vrcholy: Projevy vzájemného odprošení a smíření a hlavně společné zasvěcení všech hnutí Neposkvrněnému Srdci Panny Marie slovy, která použil 8. října v Římě Svatý otec s více než 1500 biskupy – zástupci světového episkopátu, a to před fatimskou sochou, dopravenou z Fatimy do Říma, jak jsme o tom už psali ve Světle.

V brožůře Bruna Secondina »Nová hnutí v církvi«, vydané Karmelitánským nakladatelstvím, zařazuje autor Mariánské kněžské hnutí mezi »Hnutí a skupiny zaměřené na modlitbu«: »Většinou se sdružují kolem nějaké vlivné osoby (např. P. Gobi, vizionáři z Fatimy nebo Medjugorje)... Většina těchto skupin se zaměřuje na mariánskou úctu a dbá na to, aby tajemství Panny Marie, Matky Boží i Matky církve, zůstalo živě zakotveno ve společenství věřících. Jako představitel můžeme uvést Fatimský apoštolát, Legio Mariae, Mariánské kněžské hnutí a Spolupracovníky Matky církve (vzniklo v Polsku r. 1969)...«

Zmíněný kongres (u nás už druhý po loňském velehradském) by měl být všem členům

Mariánské kněžské hnutí, kteří – skoro všichni – čtou Světlo, povzbuzením a pobídkou k intenzivnějšímu žití svého zasvěcení: Svatý otec Jan Pavel II. jim k tomu při každém setkání s Donem Gobbim žehná. Vede je k tomu i Panna Maria svými poselstvími (v knize »Kněžím, přemilým synům Panny Marie«, určené ovšem i laikům; lidově se jí říká »modrá kniha« a možno si ji objednat na adrese Středisko MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc).

Jednu z nejzajímavějších přednášek na kongresu pronesl vídeňský eucharistián P. Leo Kuchař:

NOVODOBÁ CÍRKEVNÍ Hnutí

Pracuji ve Vídni v Legii Mariině už více než 30 let a pochopitelně jsem za tu dobu mohl nasbírat četné a cenné zkušenosti. Nechci je však uplatnit, abych jednostranně vyzvedával přednosti Mariiny legie. Tím bych se prohřešil právě proti duchu této Legie, která si uvědomuje, že není jediným »dítětem« Ducha svatého a raduje se, že má mnoho sourozenců. Vždyť i v naší době je nadále nepopíratelným ideálem rodina s mnohými dětmi. Církevní hnutí, které si o sobě myslí, že je »jedináčkem« Ducha svatého, dělá snad velké kroky, ale mimo správnou cestu.

Moje úvahy vycházejí z článku Vyznání víry: Credo in unam, sanctam, catholicam et apostolicam ecclesiam – věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev. Jsou to čtyři podstatné prvky a poznávací znaky Kristovy církve.

Všechna novodobá církevní hnutí, i když už vznikla před koncilem, realizují a současně kombinují tyto znaky ve svém specifickém poslání a ve svých cílových představách a taktěž při volbě prostředků pro své aktivity.

Nová církevní hnutí obrozují, obnovují a omlazují církev v dnešním světě právě tím, že aktualizují církev jednotnou a sjednocující, církev posvěcenou a posvěcující, církev poslanou ke všem národům a ke všem lidem, církev hlásající apoštolské poselství a skládající se z apoštolů.

Kombinace těchto prvků vytváří v jednotlivých církevních hnutích jakousi kaleidoskopickou pestrost. Žádný prvek nechybí, ale sestava těchto prvků určuje těžiště a charakteristické priority toho kterého hnutí. Každé hnutí má svou zvláštní spiritualitu, svou duchovní tvářnost. Modlíme se: »Sešli svého Ducha, a budou stvořeni. A obnovíš tvář země.« Vždyť i každý člověk má svou nenapodobitelnou tvář. Poznáváme člověka podle nezaměnitelných rysů jeho obličeje. I jednovaječná dvojčata se rozeznávají podle jistých nenápadných odchylek. V duchovním světě je Duch svatý tvůrcem všech fyziognomií. Máme tyto fyziognomie před očima, když mluvíme o spiritualitě? Formulují tuto větu jako otázku. Běžně hovoříme o spiritualitě různých řádů, o spiritualitě františkánské, karmelitánské nebo benediktinské. Máme však potíže, když jednotlivou spiritualitu máme definovat nebo popsat. Sledoval jsem diskusi odborníků o tom, zda mají diecézní kněží svou vlastní spiritualitu. Otázku odborníci nevyřešili, protože se jim nepodařilo objasnit pojem spirituality. Je spiritualita totožná s charismatickým povoláním jedince, společenství, a tedy i církevního hnutí, které stojí v popředí našeho zájmu?

Spiritualita, duchovnost, je vlastnost a současně i podoba, kterou dědí dítě od svého otce. V tomto případě je Duch svatý otcem, který se v církvi stará o dorost. Charismatická náplň – více se mi líbí: charismatický

„náboj“ – je darem a odleskem Ducha sv.

Otec plodí děti, a i když jsou na světě, pokračuje ve svém otcovství. Obohacuje je svými dary. Je spiritualita a charismatičnost jedno a totéž? Nevím. Snad odpověď na tuto otázku není rozhodující.

Církev je jedna. To se dá chápat ve smyslu číselném. Pan Ježíš nezaložil vícero církví, ale už slovo „církev“ naznačuje, že ji nemůže vytvořit jediná osoba. Církev je „lid Boží“ a platí o něm, co se dá říci o každém národě. Národ může být jednotný, se silným pocitem sounáležitosti, nebo se může rozpadnout na skupiny s rozdílnými zájmy, které jsou ovládány smýšlením konkurenčním, nebo i nepřátelským.

Novodobá hnutí utužují tuto jednotu a shodu mezi stejně smýšlejícími. Pravidelnými styky a společnou prací vytvářejí

kompaktní celky, které však nejsou uzavřeny, ale otevřeny. Menší skupiny usilují o jednotu větších skupin. Tím se jednota církve postupně prohlubuje od periferie k centru. Když vznikají celky a celky srůstají, upevňují se pouta mezi jednotlivými členy církve. Novodobá hnutí účinně přispívají k růstu jednoty v církvi. Tato jednota je společným úkolem a současně i plodem jejich existence.

Církev je svatá. Nejen jednota, ale i svatost má a může růst. „Buďte dokonalí, jako váš Otec v nebi je dokonalý.“ Tak jako jednota postupuje od periferie k centru, tak se i svatost rozvíjí od jednotlivce k celku. Církev se nemůže posvětit, když se neposvěcují její členové. Církev však vlastní a nabízí všechny potřebné a užitečné prostředky k posvěcení svých členů. Jsou to především svátosti a mezi nimi na předním místě eucharistie.

Společným závazkem a úsilím všech hnutí je povinnost a snaha, aby na počátku každého díla stálo sebeposvěcení. Každý křesťan je především odpovědný za vlastní duchovní pokrok. Tento závazek nemůže delegovat nebo kompenzovat tím, že chce napřed přivádět jiné k následování Krista a ve špatně chápané skromnosti pracovat na sobě až na posledním místě.

Církev je všeobecná, katolická. Pan Ježíš přišel, aby spasil a zachránil všechny lidi, celý svět. Řekl apoštolům: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ (Jan 20, 21) „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ (Mt 28,19–20)

(Dokončení příště)

P. Ing. Stanislav Weigel uvádí pásmo textů, diapositivů a hudby o sv. Cyrilu a Metoději SVĚTLO Z VÝCHODU
28. 11. 2000 v 17.00 hod. v kryptě olomouckého dómu sv. Václava.
Půl hodiny před začátkem promítání je možnost prohlédnout si – případně zakoupit – obrázky z tvorby P. Weigla.

Starobrněnské opatství, Mendlovo nám.: Ve čtvrtek 23. 11. v 18.30 hod. v refektáři augustiniánského kláštera bude mít přednášku PhDr. František Schildberger na téma **Politické spektrum v České republice a jeho vztah k církvi.**

ARCIOPATSTVÍ BŘEVNOV NABÍZÍ:
Řehole Benediktova (Regula benedicti), počet str. LXX+242, váz, 250 Kč.
Thomas Merton: Monastický pokoj, 68s., brož., 70 Kč.
Jaroslav Kadlec: Svatý Prokop, český strážce odkazu cyrilometodějského, 184 s., šitá, 150 Kč.
Apoftegmata: Výroky a příběhy poustních otců I., 160 s., šitá, 140 Kč.
Benediktinský kalendář 2001, formát B5, použitelný jako nástěnný i stolní, reprodukce rytin, 14 listů, 70 Kč.
Objednávky:
Arciopatství Břevnov, Markétská 28/1, 169 01 Praha 6 – Břevnov
e-mail: osbbrevnov@mbox.vol.cz
http://www.brevnov.cz

Liturgická čtení

Medaile 18. 11. ... 23. medaile v medailech

1. Roč. 12, 1-3

2. 10(27), 2-8; 10, 11

3. Roč. 28, 10-11, 12-13

Roč. 18, 20, 21

Číslo 1

Paralely 26. 11. ... Fratr

1. Roč. 2) 1, 1-3; 2, 1-3a

2. 1, 1, 2, 3a+b

Roč. 18, 20, 21-22

Číslo 2) 1, 7b

Ústředí 21. 11. ... paralely Zelená Hl. Marie v Jemnici

1. Roč. 2) 1, 1-3; 2, 1-3

2. 11(24), 2, 2ab; 2ab, 2ab, 3

Roč. 18, 19, 1-18

Číslo 2) 3, 21

Medaile 22. 11. ... paralely sv. Cyril

1. Roč. 2) 4, 1-11

2. 10(1), 2, 1-3, 1-3, 8

Roč. 18, 19, 1-18

Číslo 2) 4, 7b

Čtení 23. 11. ... nov. par. sv. Klimenta I. a sv. sv. Kolombána

1. Roč. 2) 3, 1-10

2. 11(1), 2, 1-3, 1-3, 8a-9b

Roč. 18, 19, 1-18

Číslo sv. sv. 2) 3, 20

Pátek 24. 11. ... paralely sv. Ondřeje Dvoj. Laca

1. Roč. 2) 10(1), 1-3

2. 11(1), 2, 1-3, 1-3, 8a-9b, 11, 1-3

Roč. 18, 19, 1-18

Číslo 10(1)

Sobota 25. 11. ... nov. sv. par. sv. Marie

1. Roč. 2) 11, 1-13

2. 11(1), 2, 1-3, 1-3, 8a-9b

Roč. 18, 19, 1-18

Číslo 11

Breviář pro laiky

Ústředí NE PO ÚT ST ČT PA SO
do první medaile dle

1. čtení	812	820	828	836	844	852	860
2. čtení	752	760	768	776	784	792	800

Paralely dle:

1. čtení	812	820	828	836	844	852	860
2. čtení	812	820	828	836	844	852	860
3. čtení	812	820	828	836	844	852	860
4. čtení	812	820	828	836	844	852	860
5. čtení	812	820	828	836	844	852	860
6. čtení	812	820	828	836	844	852	860
7. čtení	812	820	828	836	844	852	860
8. čtení	812	820	828	836	844	852	860
9. čtení	812	820	828	836	844	852	860
10. čtení	812	820	828	836	844	852	860

Medaile dle:

1. čtení	812	820	828	836	844	852	860
2. čtení	812	820	828	836	844	852	860
3. čtení	812	820	828	836	844	852	860
4. čtení	812	820	828	836	844	852	860
5. čtení	812	820	828	836	844	852	860
6. čtení	812	820	828	836	844	852	860
7. čtení	812	820	828	836	844	852	860
8. čtení	812	820	828	836	844	852	860
9. čtení	812	820	828	836	844	852	860
10. čtení	812	820	828	836	844	852	860

Medaile dle: SO

1. čtení	808	816	824	832	840	848	856
2. čtení	808	816	824	832	840	848	856
3. čtení	808	816	824	832	840	848	856
4. čtení	808	816	824	832	840	848	856
5. čtení	808	816	824	832	840	848	856
6. čtení	808	816	824	832	840	848	856
7. čtení	808	816	824	832	840	848	856
8. čtení	808	816	824	832	840	848	856
9. čtení	808	816	824	832	840	848	856
10. čtení	808	816	824	832	840	848	856

1. čtení	808	816	824	832	840	848	856
2. čtení	808	816	824	832	840	848	856
3. čtení	808	816	824	832	840	848	856
4. čtení	808	816	824	832	840	848	856
5. čtení	808	816	824	832	840	848	856
6. čtení	808	816	824	832	840	848	856
7. čtení	808	816	824	832	840	848	856
8. čtení	808	816	824	832	840	848	856
9. čtení	808	816	824	832	840	848	856
10. čtení	808	816	824	832	840	848	856

NOVINKA

Jan Daněk:

SVÁTEČNÍ SLOVO – cyklus C

Promluvy na neděle a svátky.

Brož., A5, 160 stran, 148 Kč

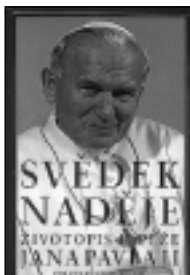
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

George Weigel: SVĚDEK NADĚJE – ŽIVOTOPIS PAPEŽE JANA PAVLA II.

Unikátní portrét papeže, jehož neochvějná víra v Boha a nezdolná vůle hlásat Boží pravdu ovlivnila významně dějiny lidstva. Autor v publikaci zachycuje papežovy odpovědi na zásadní otázky lidstva na přelomu třetího tisíciletí: lidská touha po svatosti, význam svobody, krása a výzvy sexuality, naděje ženského hnutí, hledání nového světového pořádku, podstata dobra a zla, mravní výzvy blahobytu, naléhavost vzájemné lidské solidarity ve vznikající globální civilizaci.

Jan Pavel II. ve svém myšlení vychází zcela jasně z moudrosti a pravdivosti církevní tradice, jejímž základem je Kristus. Přitom však hovoří jazykem doby, čímž oslovuje masy lidí, v nemalém počtu mladých a nevěřících. To je základní charakteristika pontifikátu tohoto papeže, jak potvrzují i fakta uváděná v knize G. Weigla.

Weigel čtenáře seznamuje také s papežovou nezanedbatelnou úlohou v několika nedávných historických událostech – například při pádu komunismu, během jednání mezi Vatikánem a Izraelem v letech 1991–1992, při rozpadu některých diktátorských režimů apod. Kniha obsahuje i korespondenci s L. Brežněvem, M. Gorbačovem a T. Siao-pchingem a čerpá přitom z dosud nezveřejněných autobiografických vzpomínek papeže.

Weiglova publikace se věnuje rovněž úsilí Jana Pavla II. postavit komunikační mosty mezi katolickou církví a jinými náboženskými vyznáními, podává analýzu papežových návrhů na posílení demokratických společností ve 21. století a stručně shrnuje nejvýznamnější nauky, jež papež během svého pontifikátu publikoval. Životní příběh Jana Pavla II. je dokreslen překladem jeho poezie, detailními vzpomínkami těch, kteří papeže poznali jako mladého muže, kněze a přítele, a obsažnými rozhovory s katolickými vůdci z celého světa. Nechybí ani barevné fotografie, z nichž mnohé nejsou veřejnosti u nás příliš známy.

Autor je vědeckým pracovníkem Střediska pro etiku a veřejnou politiku, je římskokatolickým teologem a jedním z předních amerických komentátorů náboženského a veřejného života. Papeži Janu Pavlu II. se soustavně věnuje od prvních dnů jeho pontifikátu.

Práh – Martin Vopěnka, pevné desky, přebal,

158 x 238 mm, 880 stran, 880 Kč

VIDEOKAZETY

XV. světový den mládeže (Řím 15. – 20. srpna 2000) – Jubileum mládeže

Kronika celosvětového setkání mládeže se zvláštním zřetelem na program českého národního centra.

Vydala ČBK, vyrobilo studio Telepace Ostrava, 50 minut, 300 Kč

XV. světový den mládeže (Řím 15. – 20. srpna 2000) – „Šťastný Říme!“

Sestřih záznamů přímých přenosů italského Telepace. Obsah: Zahájení jubilea mládeže před bazilikou sv. Jana v Lateráně (15. 8.); Setkání jednotlivých kontinentů a zemí na náměstí sv. Petra (15. 8.); Vigilie světového dne mládeže – Tor Vergata (19. 8.); Mše sv. – Tor Vergata (20. 8.).

Vyrobilo studio Telepace Ostrava, 240 minut, 390 Kč

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

EXPEDICE

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Odesílatel:

Novinové výplatné

Placeno převodem

706 035